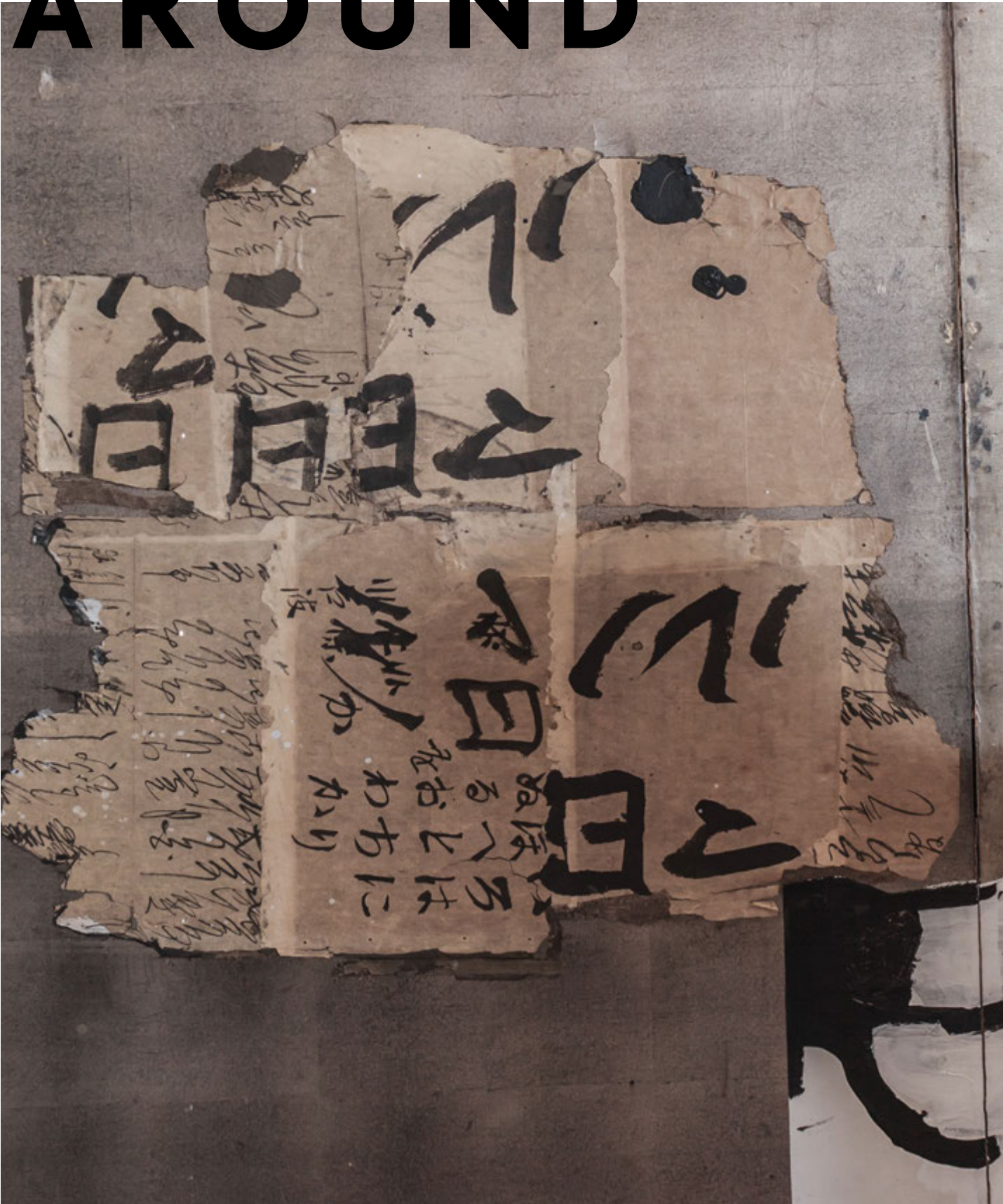

UOB ART AROUND

the art &
life journal

“อะไรก็ได้” อาจเป็นคำตอบของคนรักศิลปะ เมื่อถูกถามขึ้นว่า ‘ศิลปะคืออะไร?’

ศิลปินหรืออาจารย์บางท่านอาจบอกว่า

“ศิลปะคือความรู้สึก”

เพราะไม่ใช่แค่ผู้สร้างสรรค์งานเท่านั้นที่ต้องใช้ความรู้สึกในการถ่ายทอด แต่ฝ่ายผู้เสพงานก็ต้องใช้ความรู้สึกในการรับรู้สารจากผลงานเช่นกัน

แวน โก๊ะท์ อัครศิลปินที่คนทั่วไปคุ้นเคยกับชื่อเสียงเรียงนาม ก็ใช้ความรู้สึกที่อัดอั้นตันใจและแสนทรมานในชีวิตถ่ายทอดออกมาเป็นงานจิตรกรรมนับพัน ซึ่งเวลาต่อมาได้กลายเป็นงานศิลปะชิ้นเอกของโลกหลายต่อหลายชิ้น

แต่ความรู้สึกก็ใช่จะถ่ายทอดได้ง่ายๆ หลายคนจึงยังคงขมวดคิ้วเวลาพยายามดูงานศิลปะให้เข้าใจ จากดูไม่ออกกลายเป็นความรู้สึกว่าเข้าใจไม่ถึงศิลปะเอาเสียเลย ไม่รู้ว่าบนผืนผ้าใบที่เต็มไปด้วยสีจากสีผสมที่ทับซ้อนกันนั้น มีความหมายอย่างไร

ยิ่งพูดถึงงานแอบสแตรกต์ (Abstract) หรืองานแนวนามธรรมด้วยแล้ว เรายังดูไม่ออกว่ามันคือภาพของอะไร วิวก็ไม่ใช่ วัตถุก็ไม่เชิง สิ่งมีชีวิตยิ่งไม่แน่ใจเข้าไปใหญ่ ต้องใช้จินตนาการเบอร์ไหนถึงจะเข้าใจกันนะ

UOB Art Around ฉบับนี้ ได้รับเกียรติจากศิลปินแอบสแตรกต์ถึงสองท่านมาร่วมสัมภาษณ์พูดคุย ซึ่งต่างพูดเป็นเสียงเดียวกันว่า ที่คนไม่เข้าใจงานแอบสแตรกต์เพราะ “พยายามจะเข้าใจมากเกินไป”

“ถ้าอยากเข้าใจ ก็อย่าไปคิดว่าต้องเข้าใจมันสิ” นี่อาจเป็นคำแนะนำที่ตรงไปตรงมาที่สุด

ด้วยเหตุผลว่า ศิลปะเป็นเรื่องของความรู้สึก เส้นห์ของงานศิลปะจึงอยู่ตรงที่สามารถตีความได้อย่างหลากหลาย ตัวแปรสำคัญอยู่ในหัวอกหัวใจและประสบการณ์ในชีวิตของผู้ชมงาน งานบางชิ้นเลอค่าเพราะสามารถกระทบให้เราได้ ‘รู้สึก’ จริงๆ บางครั้งก็รู้สึกเพื่อเข้าใจความคิดหรือปมที่ซ่อนอยู่ในใจ บางครั้งก็รู้สึกเพื่อจินตนาการต่อยอดความคิดออกไปแบบไร้ขอบเขต

การเห็นสีเขียวแล้วคิดถึงความชุ่มชื้นของป่าเขา เห็นสีน้ำเงินทะเลแล้วรู้สึกถึงทะเลอันกว้างขวางเหงา หรือเห็นตัวสโมลียัมก็กว้างสีเหลืองสดใสแล้วแอบสตรกต์ขึ้นตาม

แค่นี้ งานศิลปะก็สร้าง ‘ความรู้สึก’ ในหัวใจของเราแล้ว

สำหรับศิลปะ ไม่มีคำตอบสุดท้ายที่ถูกหรือผิด และความงามของศิลปะอาจปรากฏขึ้นเมื่อเราไม่เรียกร้องหาคำตอบใดๆ จากมันก็ได้

อย่างที่ว่า ศิลปะอาจจะ เป็น ‘อะไรก็ได้’ ตามที่เรา รู้สึกจริงๆ ●

COVER

โทวิจิต พึ่งเกษมสมบูรณ์

ชื่อผลงาน: Mottaina เทคนิค: คอลลาจ สีสเปรย์ และสีอะคริลิคบนฉากญี่ปุ่นโบราณ

ขนาด: 173 x 188.5 cm

04 Art.list

6 ศิลปินหน้าใหม่ที่อยากให้คุณได้รู้จัก

06 Talk to Brush

เปิดบ้านคุยยาวๆ กับ โทวิจิต พึ่งเกษมสมบูรณ์

12 POY Story

ธนาคารยูโอบีกับการกิจสนับสนุนและต่อยอดแวดวงศิลป์

14 Pop.Art

‘บ๊อด โมดิรันดิ๊ก’ ในหมวดศิลปินแนวแอบสแตรกต์

17 Class(ic)

ชวนฟังไปใน ‘Starry Night’ ศิลปะชิ้นเอกของโลก

18 Infocanvas

ก่อนจะเป็น Minimal ที่เราชอบ ศิลปะสุดฮิตเคยเป็นยังไม่มาก่อน

20 Trend

ตลาดค้าขายงานศิลปะ:ออนไลน์ที่กำลังมาแรง

22 Tour

พาชมพิพิธภัณฑ์ MAIAM แห่งจังหวัดเชียงใหม่

24 Nature No.1

ถ้าไม่อะไรก็ดูสมดุลง ถึงดูสมบูรณ์สวยงามนะ?

25 Art and Us

ศิลปะอยู่รอบตัวเราแค่ไหน เราดูตามคนทั้งสิบนี้มาให้แล้ว

26 Art Date

วันไหนมีงานศิลป์ที่ไหน อะไรน่าสนใจ รวมอยู่ในหน้านี้

UOB ART AROUND

ผู้จัดทำ: ฝ่ายบริหารสื่อสารและภาพลักษณ์องค์กร

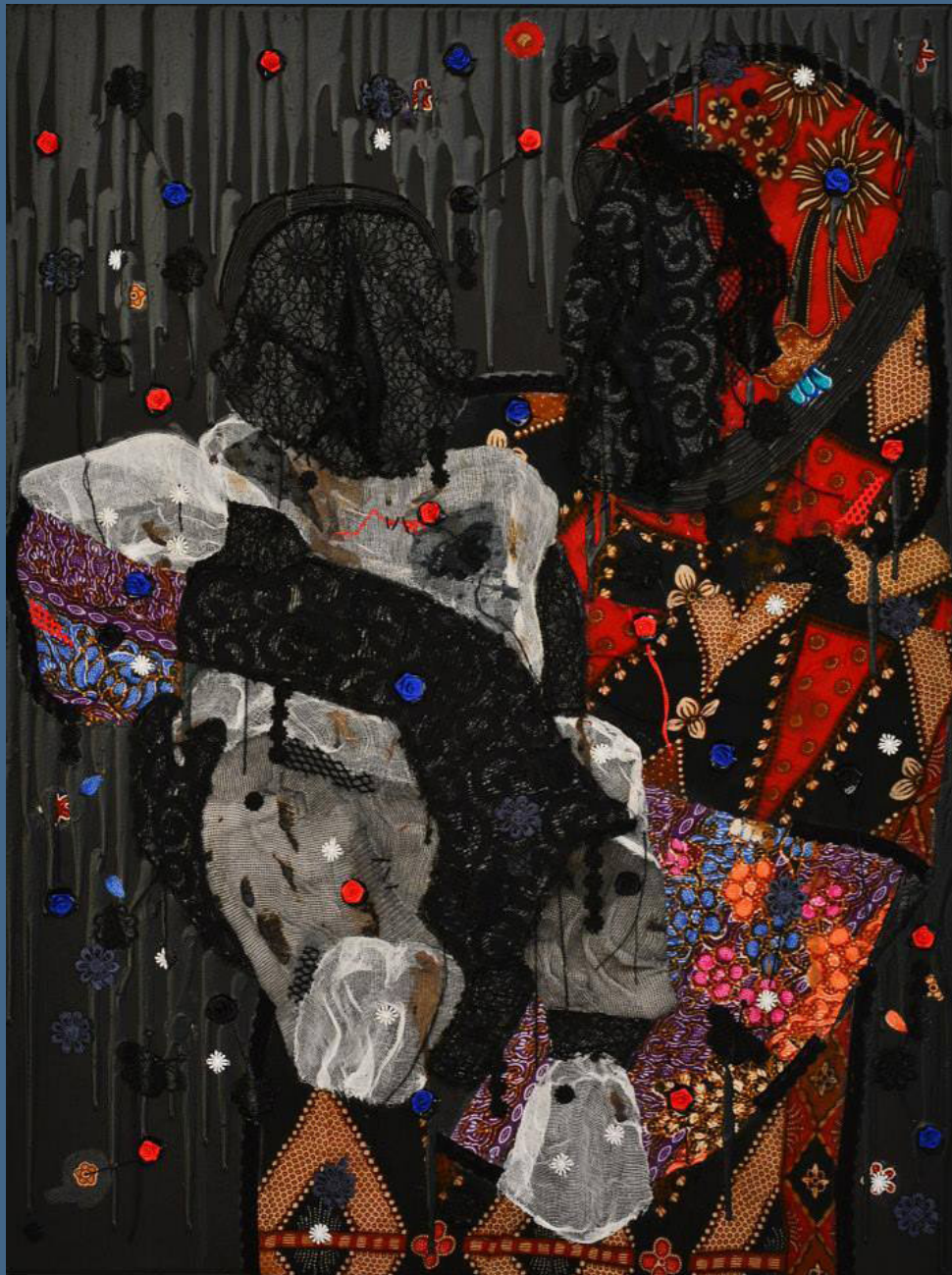
ธนาคารยูโอบี จำกัด (มหาชน)

ติดต่อ: ธนาคารยูโอบี จำกัด (มหาชน) สำนักงานใหญ่

เลขที่ 191 ถนนสาทรใต้ กรุงเทพฯ 10120

โทร. 0 2343 4969, 0 2343 4977

poy@uob.co.th | www.uobpoy.com

Artist:

อิมรอน ยูนุ

Title:

ร่องรอยชีวิต

Medium:

สื่อผสม

Size:

40x60 cm

Description:

‘ร่องรอยชีวิต’ ได้รับแรงบันดาลใจมาจากสถานการณ์ความไม่สงบสุขที่เกิดขึ้นบริเวณสามจังหวัดชายแดนใต้ของประเทศไทย ศิลปินรู้สึกถึงความสูญเสีย ระหว่างบุคคลอันเป็นที่รักมากมายที่อยู่ในบริเวณนั้น ไม่ว่าจะ เป็นสามี ผู้เป็นที่รัก และชาย ผู้เป็นพ่อ หญิงสาวที่กลับต้องตกเป็นม่าย ชีวิตตกอยู่ในห้วงไร้ความหวังและโอบกอดของชายที่จะคอยปกป้องรักษา กระทั่งตัวศิลปินเองก็เป็นผู้ที่ตกอยู่ในภวะนั้น ผู้เป็นพ่อจากไป สิ่งที่ได้เห็นตลอดมาคือการต่อสู้ของผู้เป็นแม่ ความดิ้นรนเพื่อที่จะมีชีวิตรอด แต่ก็ยังเต็มไปด้วยศรัทธาและความหวัง กระทั่งยังสามารถรอดอยู่ในโลกอันโหดร้ายสะพรึงโฉบนี้ ผลงานชิ้นนี้จึงถูกสร้างสรรค์จากประสบการณ์ตรงของชีวิตที่ได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์ความไม่สงบ ผสานเข้ากับความหวังในชีวิตที่ยังเปี่ยมล้นของศิลปิน แสดงออกเป็นภาพนามธรรมโดยเทคนิคผสมผสานอย่างที่เราเห็น

6 Faces of Artists that We Need You to Know

6 ศิลปินหน้าใหม่
ที่เราชวนให้คุณ
จับตามอง

01

MADSAKI

ศิลปินดาวรุ่งชาวญี่ปุ่น สตรีทอาร์ตสไตล์จัดจ้าน แม้จะเป็นชาวญี่ปุ่นโดยกำเนิด แต่ด้วยความที่เติบโตในอเมริกา ทำให้เขาได้ซึมซับสตรีทอาร์ตและกราฟิตี้ที่กำลังเบ่งบานในอเมริกาช่วงนั้น หลังจากที่เรียนจบทางด้านศิลปะก็มีโอกาสได้ร่วมงานกับ Barnstormers กลุ่มสตรีทอาร์ตในนิวยอร์กที่เหมือนเป็นการปลดปล่อยให้เขาก้าวเข้าสู่วงการศิลปะอย่างเต็มตัว ก่อนที่จะตัดสินใจเดินทางกลับบ้านเกิดเพื่อจัดแสดงผลงานของตนเอง จนทำให้แบรนด์สตรีทแฟชั่นชื่อดังหลายแบรนด์สนใจดึงตัวเขาไปร่วมงาน ผลงานของ MADSAKI โดดเด่นด้านการใช้สีและลายเส้น ชัดเจนที่สุดคงเป็นการนำผลงานเก่าของศิลปินชื่อดังในอดีตมาสร้างสรรค์ให้เป็นแนวทางของตนเอง

www.madsaki.com

02

Beejoir

ศิลปินสตรีทอาร์ตชาวอังกฤษที่เติบโตมาในย่านนอร์ท เดวอน ซึ่งเต็มไปด้วยงานสตรีทอาร์ตที่มีความหมายเพื่อเรียกร้องสิทธิ์บางอย่าง ด้วยสภาพแวดล้อมเช่นนั้นจึงหล่อหลอมให้งานของเขาเต็มไปด้วยแนวคิดวิพากษ์สังคม วัฒนธรรมป๊อป และทุนนิยมอย่างตรงไปตรงมา และด้วยความที่ผลงานมีความหลากหลายทั้งงานวาด งานกราฟิก ประติมากรรม ไปจนถึงงานสื่อผสม จึงทำให้เขาสามารถถ่ายทอดแนวคิดเหล่านี้ให้ผู้ชมได้อย่างสะเทือนใจ อีกมุมหนึ่งของศิลปินคนนี้ยังเป็นทั้งภัณฑารักษ์และนักสะสมผลงานสตรีทอาร์ตด้วย เคยเดินทางมาแล้วทั้งยุโรป แอฟริกา และเอเชีย ปัจจุบันเขาใช้เวลาอยู่ทั้งในยุโรปและเอเชียเพื่อให้คำแนะนำแก่ศิลปินและศิลปินในแวดวงสตรีทอาร์ตให้เดินทางไป

www.beejoir.co.uk

03

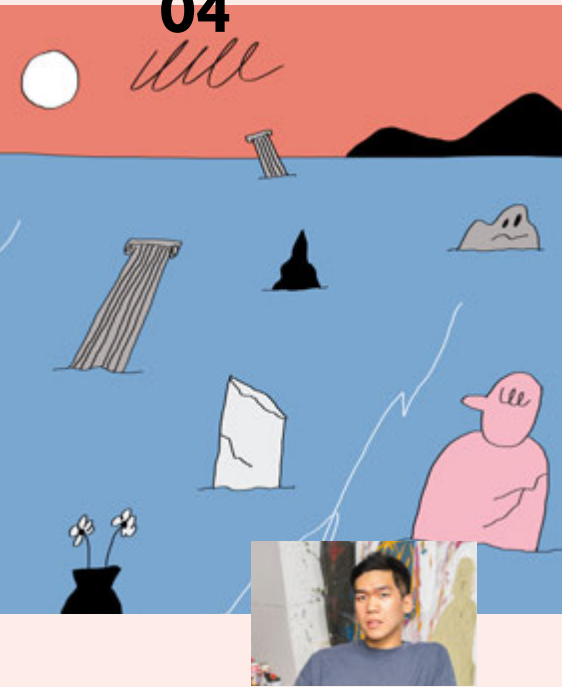
Cui Jie

ศิลปินสาวจากแดนมังกรที่นิตยสาร *The Wall Street Journal* ยกย่องให้เป็นศิลปินคลื่นลูกใหม่ที่นำจับตา เธอเกิดในปี 1983 เรียกได้ว่าเป็นคนเจนเนอเรชันใหม่ของจีนอย่างเต็มตัว ผลงานของเธอจึงสะท้อนถึงมุมมองที่มีต่อประเทศจีนในยุคหลังการเปิดประเทศ เนื้อหาในผลงานจึงเป็นการเฝ้าสังเกตการเปลี่ยนแปลงและความคิดวิไลซ์ของประเทศจีนยุคใหม่ ผ่านตึกสูงตีชั้นล้ำๆ ที่ผุดขึ้นเต็มเมืองไปหมด ด้วยการนำลายเส้นและองค์ประกอบต่างๆ ของสถาปัตยกรรมเข้ามาใช้ในงานวาดได้อย่างยอดเยี่ยม ผลงานของเธอเคยแสดงในยุโรปและในประเทศจีนบ้านเกิดของเธอเอง รวมไปถึงยังเป็นหนึ่งในศิลปินของ LEO XU Projects แกลเลอรีและกลุ่มศิลปินรุ่นใหม่ในเซี่ยงไฮ้

leoxoprojects.co

หากหน้าทึบของศิลปินส่วนหนึ่งคือการสำรวจความเปลี่ยนแปลงและความเป็นไปของทุกสิ่งมา นำเสนอและตีความผ่านผลงานศิลปะ: ทำให้วิธีคิด การตีความ และการนำเสนอใหม่ๆ เกิดขึ้นอยู่ ตลอดเวลา จึงไม่แปลกที่บนโลกใบนี้จะมีศิลปินหน้าใหม่เกิดขึ้นอยู่เสมอ และประวัติศาสตร์ศิลปะ: ก็ไม่เคยบันทึกเรื่องราวเดิมๆ เช่นกัน เราจึงอยากพาคุณมาทำความรู้จักกับศิลปินคลื่นลูกใหม่ เหล่านี้ด้วยกัน

04

**ภาวิต
พิเชียรรังสรรค์**

ศิลปินรุ่นใหม่ที่ผลงานกำลังเป็นที่น่าจับตา แม้จะสำเร็จเรียนมาทางด้านกราฟิกดีไซน์ แต่ด้วยความชอบสตรีทอาร์ต จึงหาทางออกด้วยการโพสต์ผลงานที่วาดลงอินสตาแกรมขณะที่ยังเรียนอยู่ที่ออสเตรเลีย ผลงานของเขาไปเข้าตาแบรนด์เสื้อผ้าเล็กๆ ในเมลเบิร์นที่ชวนเขาไปร่วมงานจนเป็นที่รู้จักมากขึ้น เอกลักษณะในงานเป็นลายเส้นแบบ Nave ที่เต็มไปด้วยความสนุกแบบเด็กๆ และการเพนต์ติ้งที่ใช้สีสดใส สะท้อนถึงความรู้สึกของเขาที่มาจากการเล่นต่างๆ รอบตัว ทั้งภาพยนตร์ เพลง ผู้คน และทุกสิ่งทุกอย่างรอบตัว ผลงานของเขาไปปรากฏอยู่ในสื่อหลายแขนง ชื่อของเขาไปปรากฏเป็นบทสัมภาษณ์บนเว็บไซต์เกี่ยวกับศิลปะชื่อดังระดับโลกอย่าง *It's Nice That* ให้คนทั่วโลกได้รู้จักอีกด้วย

taeparvit.net

ธนาคารยูโอบี จำกัด (มหาชน)

05

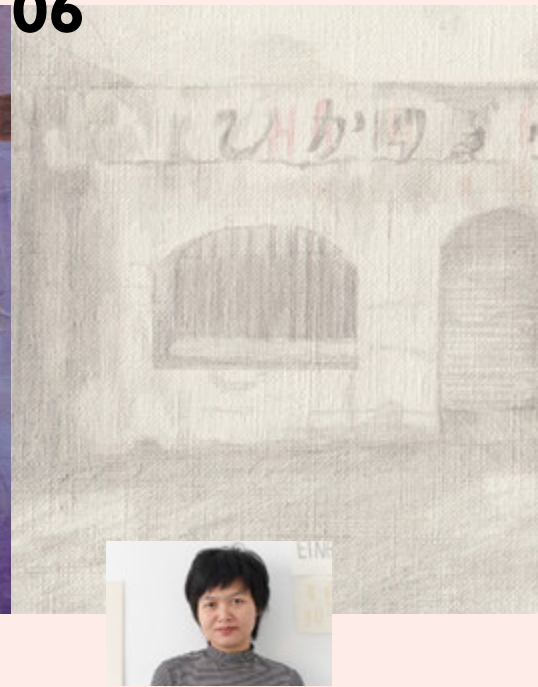

**ณัฐพล
สวัสดิ์**

ศิลปินไทยรุ่นใหม่ในโครงการศิลปกรรม Brandnew 2013 Art Project ของมหาวิทยาลัยกรุงเทพ เชี่ยวชาญในการทำศาสตร์หลายๆ ศาสตร์เข้ามาผสมกันเป็นผลงานศิลปะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องดนตรีที่เขามีพื้นฐานเป็นพิเศษ ผลงาน 'สายล่อฟ้า' (The Lightning Rod) เป็นการนำเอาโน้ตของเพลง *มหาฤกษ์* มาแบ่งออกสองส่วน บรรเลงด้วยเครื่องดนตรีสองชุด และถ่ายทอดเสียงผ่านลำโพงทองแดง สร้างประสบการณ์ให้กับผู้ชมด้วยการให้จินตนาการถึงช่องว่างระหว่างเสียงของสองตัวโน้ต ผลงานอื่นๆ ของเขายังใช้สื่อที่หลากหลายทั้งภาพวาด ภาพถ่าย และเสียง เพื่อนำเสนอมุมมองที่มีต่อสังคม เพราะเขาเชื่อว่าศิลปินควรสร้างสรรค์ผลงานเพื่อนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงได้จริงๆ

www.1projects.org

06

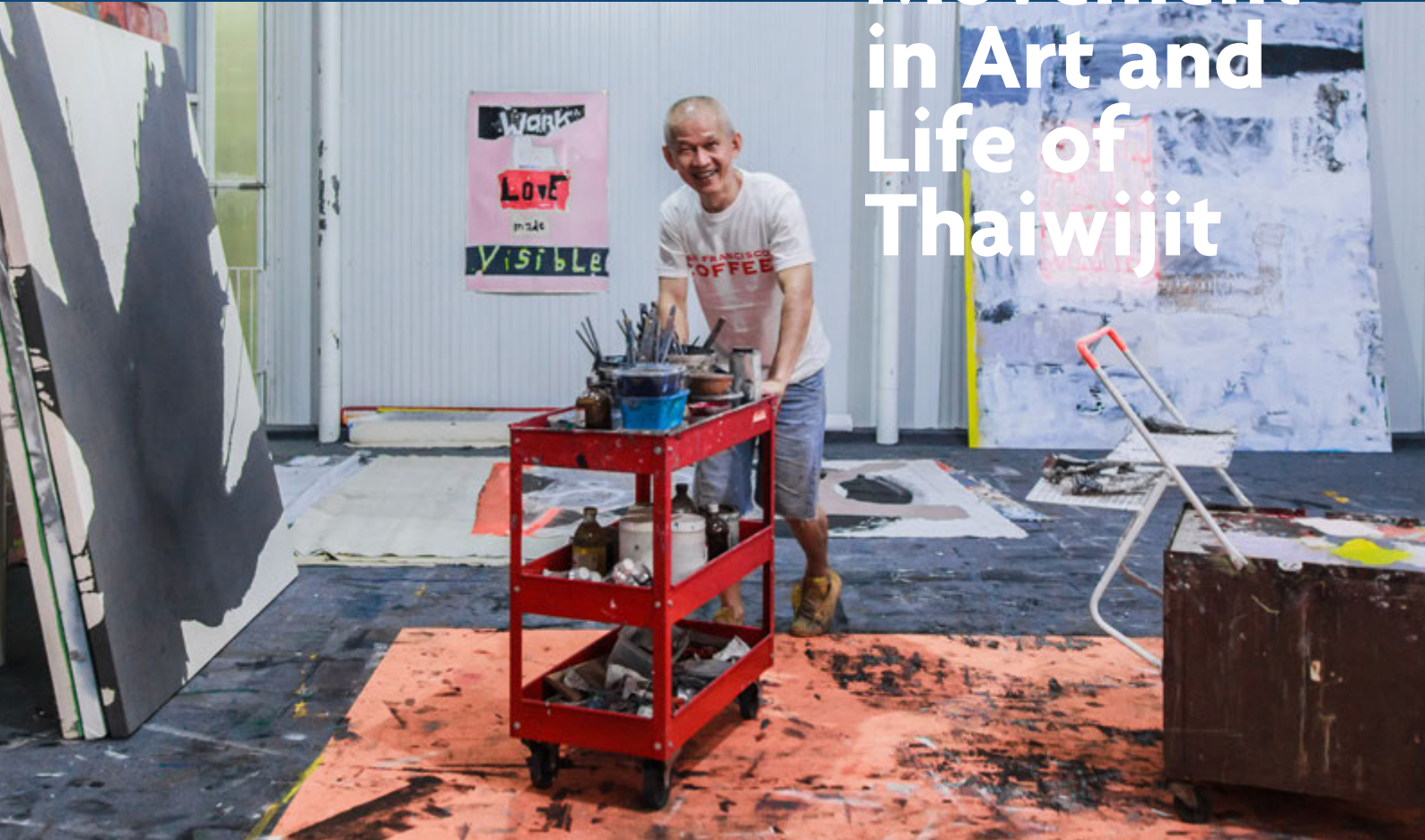

**อรพรรณ
อรุณรักษ์**

ศิลปินสาวที่ใช้การเดินทางไปทั่วโลกเพื่อสำรวจวิถีชีวิตและวัฒนธรรมในหลากหลายพื้นที่อย่างลงลึก ก่อนนำประสบการณ์เหล่านั้นมาสร้างบทสนทนาและตั้งคำถามถึงความแตกต่างของวัฒนธรรมผ่านศิลปะ เช่นผลงานที่ชื่อว่า *What are they doing inside?* นำเสนอประสบการณ์เดินทางไปญี่ปุ่นผ่านภาพดรอว์อิงขนาดเล็ก โดยให้ผู้ชมพยายามค้นหาและทำความเข้าใจด้วยตนเอง หรือผลงาน *ZONES and VERBS* ที่ใช้การนำเสนอผ่านพื้นที่และเวลาด้วยสื่อผสมหลายรูปแบบ สะท้อนถึงการเปลี่ยนแปลงของวัฒนธรรมและสิ่งต่างๆ ที่เธอเองเคยเดินทางไปสัมผัสและเฝ้ามองในช่วงเวลาหนึ่ง ผลงานของเธอเคยจัดแสดงในต่างประเทศมาแล้วหลายแห่งทั่วโลก ●

www.orwanarunrak.com

Colorful Movement in Art and Life of Thaiwijit

สีสันสดใส สนุกสนาน เปี่ยมความเคลื่อนไหว ศิลปะนามธรรมอันหลากหลายของ ไทวิทิต พึ่งเกษมสมบูรณ์

สำหรับ ‘คอศิลปะ’ เมื่อพูดถึงชื่อของ ‘ไทวิทิต พึ่งเกษมสมบูรณ์’ คงไม่มีใครไม่รู้จักกับศิลปินร่วมสมัยระดับแนวหน้าของไทย ที่โดดเด่นและได้รับการยอมรับทั้งในประเทศและในระดับสากลขณะนี้

แต่ถ้าใครเป็น ‘คอศิลปะรุ่นเก่า’ ที่ติดตามแวดวงศิลปินไทยมาหลายปีติด จะรู้จักเขาในฐานะศิลปินภาพพิมพ์ผู้ประสบความสำเร็จตั้งแต่ยังเป็นนักศึกษา เขาคือดาวรุ่งจากคณะจิตรกรรมประติมากรรมและภาพพิมพ์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ด้วยผลงานภาพพิมพ์ที่โดดเด่นด้วยองค์ประกอบของสีสันและพื้นที่ว่าง ที่วางวางวิไลเกียรตินิยมอันดีงามจากการแสดงศิลปกรรมแห่งชาติ และรางวัลยอดเยี่ยมจากการประกวดศิลปกรรมร่วมสมัยของธนาคารกสิกรไทย ซึ่งเป็นรางวัลจากเวทีการประกวดศิลปะที่สำคัญและทรงเกียรติเป็นอันดับต้นๆ ของประเทศไทยในยุคนั้น

หลังจากไปศึกษาต่อที่ประเทศโปแลนด์ ไทวิทิตหันเหมาทำงานจิตรกรรมในแนวนามธรรมอันโดดเด่นด้วยสีสันสดใส สนุกสนาน ผีแปรงอิสระรุนแรงและเต็มไปด้วยความเคลื่อนไหว บนวัสดุอันหลากหลาย ไม่ว่าจะเป็นผืนผ้าใบ แผ่นไม้ โลหะ ไปจนถึงผ้ากระสอบและกระดาษลัง นอกจากนั้นเขายังสร้างสรรค์ผลงานสามมิติรูปทรงแปลกตาที่เป็นได้ทั้งประติมากรรม และงานดีไซน์ เบี่ยมฟังก์ชัน ซึ่งประกอบสร้างขึ้นจากวัสดุเหลือใช้อย่างท่อเหล็ก ตะแกรงลวด เหล็กดัด

เศษไม้ ปูนซีเมนต์ หรือเศษชิ้นส่วนของอุปกรณ์ เครื่องจักร หรือเฟอร์นิเจอร์ต่างๆ จนกลายเป็นเอกลักษณ์อันโดดเด่นและเป็นแรงบันดาลใจให้กับศิลปิน เอเชียตะวันออกเฉียงใต้รุ่นต่อมาอีกมากมาย

ผลงานของเขาถูกจัดแสดงในหอศิลป์ทั้งในและต่างประเทศ อเมริกา เยอรมนี ออสเตรเลีย เป็นต้น

ปัจจุบัน ไทวิทิตใช้ชีวิตและทำงานศิลปะที่เชียงใหม่ ในบ้านหน้าตาแปลกเบี่ยมเอกลักษณ์ ที่ยังโดดเด่น สนุกสนาน เปี่ยมสีสันไม่พิดกับเจ้าของและผลงานศิลปะที่อาศัยอยู่นี้เป็นอีกครั้งที่เราได้มีโอกาสไปเยี่ยมเยือนศิลปิน ระดับแนวหน้าของประเทศถึงเรือนชาน ถือโอกาสสนทนาพูดคุยเกี่ยวกับแนวคิดและแรงบันดาลใจในการทำงาน และความเป็นมาเป็นไปของศิลปินผู้นี้ เพื่อเป็นเสมือนของฝากให้ผู้อ่านได้อ่านกัน

แรกเริ่มเดิมที กำโบดิทชายโกวิทถึงได้สนใจศิลปะ:

ผมก็ไม่รู้ว่ามันมาได้ยังไง ตอนเด็กๆ ก็ชอบวาดรูป แค่นั้นเอง ยังไม่มีความหมายของศิลปะด้วยซ้ำ ส่วนตอนนี้ รู้หรือยังก็ยังไม่รู้ (หัวเราะ) แต่ตอนนั้นไม่รู้แน่นอนแหละ รู้แล้วว่า ถ้าอะไรเป็นสิ่งที่เราชอบ เราก็ต้องไปเรียนในสิ่งนั้น

ทางครอบครัวคัดค้านไหมเมื่อเลือกที่จะเรียนด้านศิลปะ:

ไม่มีปัญหาเลย เขาเป็นชาวบ้าน เป็นคนหาเช้ากินค่ำนะ ซึ่งก็โชคดีที่ที่บ้านไม่ได้คัดค้าน ตอนนั้นพ่อแม่เสียไปแล้วตั้งแต่ผมยังเด็ก และแม่ก็ไม่ห้ามอะไร

เขาไม่กลัวว่าคุณจะลำบากยากจนหรือ เพราะศิลปะมันก็เป็นอาชีพที่ไม่แน่นอน

เออ เนอะ ไล่แห่ง (หัวเราะ) ลำบากยากจน เดินกินรำกิน ก็ได้ยินมาตลอด แม่กระทั่งเพื่อนเราเอง หรือคนอื่นๆ ก็ไม่ค่อยมีคนมาเรียนศิลปะหรอก เรียนแล้วจะไปทำอะไรกันอะไร? แต่ผมคิดว่าผมผมเขาอาจจะไม่ได้คิดไปไกลขนาดนั้นหรอก เหมือนกับเรานั่นแหละ (หัวเราะ) เราคิดอยู่อย่างเดียวว่า ความรู้สึกเราชอบอะไร ถนัดอะไร เราก็ไปทางนั้นสิ ก็ถือว่าโชคดีมาก

คือผมเป็นเด็กต่างจังหวัด มาจากจังหวัดปัตตานี ไม่รู้อะไรเลย ที่โรงเรียนมีครูสอนศิลปะจบจากเพาะช่าง ตอนเด็กเราไม่ได้สนใจอะไร ยิ่งเข้ามากรุงเทพฯ ก็ไม่ค่อยรู้เรื่องอะไรเลย ไม่รู้ว่าเขามีกวัดวิชา รู้แค่ว่ามีวิทยาลัยช่างศิลป์ เพาะช่าง ก็เข้าไปสอบ แต่สอบไม่ได้ ก็เลยต้องไปเรียนโรงเรียนเอกชนที่โรงเรียนอาชีวศิลปศึกษา พอจบ ปวช. ก็ไปสอบเข้าที่ศิลปากร

แล้วคุณก็มาเลือกเรียนภาพพิมพ์ มันเป็นความชอบตั้งแต่ยังเรียน ปวช. เลยไหม

ไม่ใช่ เพิ่งเลือกตอนที่เข้าศิลปากร ตอนเรียนอาชีวศิลป์ยังไม่รู้จักภาพพิมพ์เลย เพราะว่ามันไม่มีแทน ไม่มีอะไรให้ อาจรู้บ้างนิดหน่อยว่าพวกภาพพิมพ์มีพื้นฐานแบบงาน Monoprint หรือ Woodcut แต่ก่อนหน้านั้นเราก็เริ่มมีความสนใจแล้ว เพราะตอนไปดูงานเราเห็นงานภาพพิมพ์ แล้วก็ชอบมาก ก็เลยตั้งใจว่าจะเรียนภาพพิมพ์ เพราะคิดว่าภาพพิมพ์มันถูกกับจริตของเรา เราสนใจจากการไปดูงานภาพพิมพ์ ว่ามันน่าสนใจ มันมีเลเยอร์ไรต่างๆ โดยเฉพาะงาน Etching (ภาพพิมพ์โลหะกัดกรด) งานที่มีพื้นผิวอะไรพวกนั้น มันทำได้อย่างไร มันดูพิเศษ และเราอยากรู้ว่าทำไมเทคนิคบางอย่างเทคนิคมันทำให้เกิดอะไรที่...จะเรียกว่าเป็นสิ่งมหัศจรรย์ก็ว่าได้ มันสร้างขึ้นมาได้ยังไง เราอยากรู้

รู้มาว่าตอนเรียน คุณก็รับส่งงานประกวด

ใช่ เคยส่งประกวด ประมาณช่วงเรียนปีสาม ได้รางวัลมาสองครั้ง ก็ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมถึงได้ (หัวเราะ)

งานส่วนใหญ่ของคุณโกวิทตอนนั้น มีแต่เรื่องราวเกี่ยวกับเรื่องชายหา ท้องทะเลใช่ไหมครับ

Space ทะเลมันดูง่ายนะ แต่ว่ารายละเอียดจะอยู่ที่เท็กซ์เจอร์ ดีเทล และอีกส่วนหนึ่งก็จะเป็นสีของพื้นทรายที่เป็นสีเบจ และสีท้องฟ้า แบบเรียบง่ายหน่อย ซึ่งงานของเราที่เป็นงานลักษณะว่างๆ โล่งๆ เป็นมินิมอลหน่อยๆ อาจจะแตกต่างจากงานในยุคนั้นด้วยหรือเปล่านั้นก็ไม่ทราบนะ

“

ผมชอบความเคลื่อนไหว
เพราะผมคิดว่าผมหยุดนิ่งไม่ได้
ถ้าหยุดผมจะรู้สึกว่ามีชีวิต

”

แต่งงานของคุณก็มีความเป็นแอบสแตรกต์ (นามธรรม) มาตั้งแต่ตอนนั้นแล้ว

ใช่ ผมเริ่มทำงานแอบสแตรกต์ตั้งแต่แรกเลย ไม่รู้เหมือนกันว่ามันมาได้ยังไง อาจเพราะผมชอบดูงานแนวนี้ด้วย

ในยุคนั้นภาพพิมพ์ส่วนใหญ่จะทำงานเป็นเรื่องราว รูปทรงต่างๆ แต่งานของคุณเป็นงานแอบสแตรกต์ที่เป็นเรื่องของ Space (พื้นที่ว่าง) และสีล้วน

หลักๆ เป็น Space แต่จริงๆ มันก็มีรูปทรง มีรายละเอียดเล็กๆ จุกจิกๆ เหมือนกัน (หัวเราะ) จะดูเป็นแอบสแตรกต์ก็ได้ หรือจะดูเป็น Realistic (ภาพเหมือนจริง) ก็ได้ เพราะดูเผินๆ งานเรานั้นก็เหมือนเป็น Landscape (ภาพภูมิทัศน์) ไปด้วย เหมือนกัน ก็เลยน่าจะเรียกว่าเป็นงานกึ่งนามธรรมมากกว่า

แล้วตอนที่คุณคิดว่ามันเป็นแอบสแตรกต์หรือเป็น Landscape ไม่รู้เหมือนกัน (หัวเราะ) จริงๆ น่าจะเป็นแอบสแตรกต์มากกว่า เพราะว่าถ้ามันเป็น Landscape แบบเรียลลิสติก เราก็อาจจะมีความพยายามที่ทำให้มันอ้างอิงได้ชัดเจนมากกว่านั้น แต่งานของเราเป็นการตัดทอนรูปทรง ตัดทอนรายละเอียดต่างๆ ให้กลายเป็นเชิงสัญลักษณ์มากกว่า

การที่คุณทำงานเกี่ยวกับทะเลเยอะ เพราะพื้นที่มาจากจังหวัดปัตตานีหรือเปล่า

ก็อาจจะมีส่วน แต่โดยส่วนตัวเราไม่เคยวิเคราะห์รู้แต่เราชอบความโล่งสบายนะเนะ

การได้รางวัลมีผลต่ออาชีพการงานหรือการเป็นศิลปินของคุณบ้างไหม

เราคิดว่ามันน่าจะมีผล แต่ไม่ทั้งหมด มันทำให้มีคนยอมรับ มีคนรู้จัก คือเราเป็นคนชอบทำงาน ตอนนั้นในช่วงแรกที่เราส่งประกวด มันก็มีเป้าหมายที่ทำให้เราสร้างสรรค์ต่อเนื่อง ซึ่งมันสนุกนะ พอได้รางวัลก็มีความสุขด้วย ขายงานได้ด้วย มันก็มีผลแน่นอน แต่ผลที่ตรงที่สุดคือเรามีกำลังใจที่จะทำงานต่อไป

ถือว่าคุณประสบความสำเร็จเร็วมาก เพราะว่าได้รางวัลและขายงานได้ตั้งแต่สมัยเรียน

จริงๆ ก็มีหลายคนที่เป็นแบบนี้ การประสบความสำเร็จก็คือสิ่งที่เกิดขึ้นในช่วงใดช่วงหนึ่งแล้วมันก็หายไป พอเวลาเปลี่ยนผ่านไป มันก็เริ่มมีคนใหม่เข้ามา ความสนใจก็อาจจะไปตกอยู่ที่คนอื่น ถ้ามองย้อนกลับไปแล้ว

พอจบมหาวิทยาลัยแล้วคุณทำอะไรต่อ

ผมอยากเรียนต่อ แต่ผมไม่มีทุนไปเรียนเอง ก็พยายามหาทางขอทุน แล้วผมก็ได้ทุนไปเรียนที่โปแลนด์ ที่ขอทุนไปเรียนที่นั่นเพราะอยากจะเรียนต่อด้านภาพพิมพ์ แล้วก่อนที่จะไปขอทุนที่สถานทูตเนี่ย จะเรียกว่าเป็นแรงบันดาลใจก็ได้นะ คือผมได้ยินคนรุ่นต่อรุ่นพูดมาจนเข้าหูว่า พี่วัลย์ (ดัชนี) นี่เดินเข้าไปในสถานทูตไปขอทุนเลย ผมก็ทำตามบ้าง (หัวเราะ) แต่ว่าผมไปสถานทูตเดนมาร์กก่อน ทางสถานทูตเขาบอกว่า มีแต่ทุนสำหรับข้าราชการ ซึ่งเราก็หมดสิทธิ์ แต่เราก็คิดถึงประเทศโปแลนด์ เพราะเรารู้จักจากการที่เราเคยส่งงานภาพพิมพ์ไปประกวด ไปแสดง แล้วได้สูจิบัตรมา พอเราเห็นงานก็โอ้โห มันน่าตื่นเต้นมากนะ งานเข้มข้นมาก เราก็เลยทดลองไปสถานทูตโปแลนด์ดู พอไปปุ๊บ เขาบอกมาเลย ลองเอา Portfolio มา เราก็ทำส่งไป หลังจากนั้นพักนึง เราก็ได้ข่าวว่าเราได้ไป และที่นั่นก็มีเรียนภาพพิมพ์โดยเฉพาะ Etching ซึ่งจริงๆ เทคนิคการเรียนภาพพิมพ์ที่บ้านเราก็ได้รับมาจากไมยุโรปก็อเมริกาเนั้นแหละ เอามาปรับใช้อีกที ตอนไปเรียนที่โปแลนด์มันเป็นเทคนิคโบราณสอนแบบ Academy เก่าแก่ สดุดยอดมาก

พอไปเรียนแล้ว เกิดความเปลี่ยนแปลงอะไรต่อวิธีคิดและการทำงานบ้าง

ในแง่เทคนิคการทำงาน มันก็ทำให้เราเห็นว่า เทคนิคภาพพิมพ์โบราณที่เขาคิดมาเป็นหลายร้อยปี ไม่รู้ถึงพันปีหรือเปล่า? มันก็ยังใช้ได้เสมอ แล้วก็ยังใช้ได้มาจนกระทั่งปัจจุบัน

แต่ถ้าตอบโดยรวม การที่ไปเรียนที่นั่นให้อะไรใหม่ๆ กับเราเยอะเลย โดยเฉพาะเรื่องการใช้ชีวิต การต้องไปเผชิญกับตัวเองในพื้นที่ใหม่ๆ ที่เราไม่มีประสบการณ์ เป็นศูนย์เลยทั้งสภาพอากาศ ความเป็นอยู่ อาหาร วัฒนธรรมต่างๆ ภาษาเขาพูดภาษาโปลิช ผมก็ไปเรียนรู้ตอนอยู่ที่นั่น แต่พื้นฐานเขาก็พูดภาษาอังกฤษแหละ นอกจากนั้นยังมีเรื่องการเมืองอีก เมื่อก่อนเขาเป็นสังคมนิยม แล้วก่อนที่ผมจะไปก็มีคนพูดเยอะว่า เดียวก็เจอพวกตำรวจลี้บหรือ (หัวเราะ) ตอนนั้นมันยังมีกลิ่นอายของสงครามเย็นช่วงปลายๆ นะ

ตอนอยู่ที่นั่นคุณเรียนอย่างเดียวหรือเปล่า ได้ไปเที่ยวไหนไหม
เที่ยวด้วย ผมไปสวีเดน เดนมาร์ก เบลเยียม เยอรมนี ก็ไม่น่าเชื่ออะ เงินก็ไม่มีเยอะ เออ แต่ก่อนไปผมได้ทุนอีกนิดนึง คือตอนเราได้ทุนไปโปแลนด์ มีผู้หญิงเยอรมันคนหนึ่ง เขาก็ไม่ได้รู้จักเรา แต่เหมือนเขาเป็นผู้สนับสนุนให้สถาบันเกอเธ่ เขาให้เงินมาราวๆ หนึ่งพันมาร์คเยอรมนี แล้วก็ติดต่อสถานที่ให้ผมได้แสดงงานให้เราที่เยอรมนี ผมก็ไปจากโปแลนด์ นั่งรถเก่าๆ ไป ผ่านเบอร์ลิน ตะวันออก มีเพื่อนคนฟิลิปปินส์กับคนฝรั่งเศสไปด้วย ไฮ้โฮ สนุก

ได้แสดงงานด้วย?

ใช่ แสดงในสถาบันสอนภาษา ไม่ได้ใหญ่โตอะไร แต่สำหรับเราก็โอเคแล้ว จริงๆ เป้าหมายหลักของเราคือได้ไปเบอร์ลิน ไปดูหอศิลป์แห่งชาติ (Neue Nationalgalerie) ที่ มีส์ ฟานเดอ โรห์ (Ludwig Mies van der Rohe) ออกแบบ ไปหลายประเทศ เยอรมนี เบลเยียม ออสเตรียนี้ไปซื้อของตอนช่วงปิดเทอมไปซื้ออุปกรณ์ เพราะไปแลนด์ตอนนั้นเป็นประเทศสังคมนิยม พวกสี กระดาษภาพพิมพ์ อะไรก็ไม่ค่อยมี หรือมีก็คุณภาพแย่ ก็ต้องข้ามไปซื้อที่ออสเตรีย

พอเรียนจบกลับมาเมืองไทย คุณมาทำอะไรต่อ

พอกลับจากโปแลนด์ผมก็อยากทำภาพพิมพ์ต่อ แต่ไม่มีเงินซื้อแท่นพิมพ์ พอติดตอนนั้นมีรุ่นพี่อยู่คนหนึ่งสอนอยู่ที่คณะจิตรศิลป์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ที่เพิ่งเปิดการเรียนการสอนมาได้ห้าปี ผมก็เลยขอเขาใช้สตูดิโอของคณะทำงานภาพพิมพ์ เขาก็บอกว่าทำไมไม่มาสอนเลยล่ะ? ผมก็เลยไปสอนภาพพิมพ์ที่นั่น สอนไปพอเขาบอกว่ามาช่วยสอนองค์ประกอบหน่อย ก็ไปสอน สนุกดีจริงๆ ผมก็สอนไม่ค่อยเก่งเท่าไร แต่ผมชอบสอนด้วยวิธีการทำงาน แล้วก็วิจารณ์งานกัน ผมเป็นนักปฏิบัติมากกว่านะ สอนอยู่สามปี ระหว่างนั้นก็มาซื้อที่ตรงนี้

แต่ยังไม่ได้ทำอะไรจริงจัง จนเมื่อประมาณสัก 11-12 ปีที่แล้วก็ได้ตัดสินใจว่าจะอยู่ที่นี้ เลยเริ่มทำเป็นบ้านหลังนี้

จากงานภาพพิมพ์คุณหันมาทำงานเพนต์ตั้งตอนไหน ก็ตอนที่อยู่เชียงใหม่แหละ คือมีเพื่อนผมอยู่คนหนึ่งที่มารู้จักที่เชียงใหม่ ชื่ออาจารย์เกศ (ชวนะลิขิกร) เขาทำงานเพนต์ตั้งผมก็เลยลองทำดูบ้าง ก่อนหน้านั้นผมก็ไม่ค่อยชอบงานเพนต์ตั้งเท่าไร โดยเฉพาจะงานแบบ เอ็กซ์เพรสชันนิสม์ (Expressionism) นี้ไม่ชอบเลย แต่พอผมได้ไปเรียนต่อ แล้วก็ได้ไปเที่ยวที่เยอรมนี ไปเดินดูพิพิธภัณฑ์ คือไปที่ไหนก็จะไปแต่พิพิธภัณฑ์ตลอด ผมคิดว่าสิ่งเหล่านี้มันอาจจะทำให้เราเปลี่ยนไปเพราะการซึมซับได้ ตอนนั้นผมก็เลยลองทำเพนต์ตั้งไปด้วย ทำภาพพิมพ์ไปด้วย เป็นพวกชอบทดลองนะ

แนวทางการทำงานของคุณก็เปลี่ยนจากงานภาพพิมพ์ที่สงบนิ่ง น้อย ลดทอนมาเป็นงานเพนต์ตั้งที่มีสีสัน สดใสสนุกสนานและรุนแรงไปด้วย?

ส่วนหนึ่งมันอาจได้จากการทำงานที่เราไปอยู่ยุโรป มา จากความเป็นอยู่ที่เราได้ซึมซับบรรยากาศ ความคิด หรือความรู้สึกมาโดยที่เราไม่รู้ตัว พอหลังจาก

จบจากไปแลนด์ ผมก็ไม่นิ่งแล้ว ผมก็ทำงานแบบ 'แจ๊ส อีพ' (นิทรรศการเดี่ยวของทวีจิต ที่หอศิลป์วาดเขียน, หอสมุดเชียงใหม่ ในปี พ.ศ.2533) ที่เชียงใหม่ สมัยก่อนตอนทำภาพพิมพ์ ถึงงานผมจะมีภาพรวมที่นิ่ง แต่จริงๆ รายละเอียดก็ไม่ค่อยนิ่ง เพราะผมชอบความเคลื่อนไหว ผมคิดว่าผมหยุดนิ่งไม่ได้ ถ้าหยุดผมจะรู้สึกว่ามีชีวิต มันเหมือนน้ำนะ น้ำมันต้องเคลื่อนไหวถึงจะมีออกซิเจน เพราะฉะนั้น แม้ว่าตอนนั้นงานผมอาจดูเหมือนน้ำนิ่ง แต่มันก็จะมีการกระเพื่อม ยังมีรายละเอียดบางอย่างอยู่ ตอนนั้นผมก็ยังมีอารมณ์นิ่งอยู่เหมือนกันนะ ไม่ใช่ที่เราจะเคลื่อนไหวตลอดเวลา แต่เราก็เคลื่อนไหวด้วยการเดินเร็วบ้าง เดินช้าบ้าง มันก็เป็นการเคลื่อนไหวเหมือนกันใช่ไหมครับ

ไม่ได้มีแค่รูปแบบเดียว

ถูกต้อง เพราะผมคิดว่า องค์ประกอบของชีวิตเรากายในหนึ่งวัน เราจะมีกิจกรรมหลากหลายอยู่แล้ว ตอนตื่นขึ้นมาเราก็ยังซำอยู่ ตื่นมากาแฟเสร็จ เราออกไปวิ่ง ออกไปเดินเล่น ไปทำธุระ หรือบางครั้งเราอาจจะต้องรีบ เมื่อก่อนเราไม่รู้จักสมาธิ เราควรจะเรียนรู้ ควรจะนั่งบ้าง แต่ในความนิ่ง เรายังมีชีวิต เพราะเรายังหายใจอยู่

“
 เรามีอิสระที่จะทำ
 ในสิ่งที่เรารู้สึกดีกับมัน
 ”

ไม่มีลักษณะตายตัว ไม่มีสูตรสำเร็จ

ถูกต้อง มันไม่ควรจะมี เพราะว่าศิลปะคือความอิสระ ผมไม่ชอบที่จะต้องมียูริบแบบ แล้วทำตามรูปแบบนั้นอย่างตายตัว เพียงเพื่ออยากให้เห็นภาพเราเป็นแบบนี้ เพราะว่าถ้าเป็นอย่างนั้นเราก็ต้องจำกัดตัวเอง เราแต่งตัวแบบไหน เราก็ต้องแต่งตัวแบบนั้นตลอด เดี่ยวใครเห็นเราเขาจะบอกว่า คนนี้ไม่ใช่ไทวิชิตนี่ แต่เราไม่ได้เป็นแบบนั้น เรามีอิสระที่จะทำในสิ่งที่เรารู้สึกดีกับมัน

คุณมีกิจวัตรประจำวันที่ไหม

มีครับ ตื่นเช้ามาก็สบายๆ ยืดเส้นยืดสาย ออกกำลังกาย ฟิกสมายิ ยังอยู่ชั้นฝึกอยู่ ต้องฝึกไปอีกนานแหละ ฝึกไปเรื่อยๆ แล้วก็ดูหนังสือ อินสตาแกรม ดูอะไรใหม่ๆ เป็นการค้นคว้าหาไอเดีย นอกจากดูงานของคนอื่นแล้ว ก็ดูงานของตัวเอง ว่าสิ่งที่เราทำผ่านไปสิบปี หรือไม่ก็ปี มันมีอะไรบ้าง อันนี้จำเป็นเพราะว่าผมทำงานเยอะ ผมก็เอางานพวกนี้มาเป็นจุดเริ่มต้นในบางครั้ง พอสายหน่อย หรือบางทีก็เที่ยงก็ป่วย ถึงจะทำงาน ตกเย็นพาหมาไปเดินเล่น ก่อนจะไปว่ายน้ำ อันนี้เป็นกิจวัตรประจำวัน

ทุกวันนี้ เวลาทำงานแต่ละชิ้นมีการวางแผนล่วงหน้าไหม หรือดับสติไปเลย

ก็มีทั้งแบบวางแผน ที่ทำสเก็ตช์ก่อน และแบบไม่วางแผน แต่รู้สึกก็ทำออกมา (หัวเราะ) อย่างที่ผมบอกมาก่อนผมไปอยู่ไปแลนด์ผมไม่ชอบงานเอ็กซ์เพรสชันนิสม์เลย แต่อยู่ดีๆ ผมกลับชอบมัน ผมว่าสิ่งเหล่านี้เป็นต้นทุนหรือกระบวนการที่สั่งสมมาอย่างผมคิดว่า ผมโชคดีที่ผมไม่ทิ้งข้าวของและสิ่งที่เราทำขึ้นมา เวลาผ่านไปพอเรากลับมาดูใหม่ เราถึงได้เห็นว่า เราอาจจะจะมีข้อมูลใหม่ ทั้งข้อมูลใหม่จริงและข้อมูลสั่งสม นั่นทำให้เราเห็นได้รอบด้านมากกว่า เพราะบางครั้งผมทำในสิ่งที่ผมไม่รู้ ซึ่งผมชอบนะ เพราะถ้าเกิดผมรู้ก่อนแล้วมันจะไม่ตื่นเต้น มันจำกัดเราเกินไป เพราะถึงความรู้เราจะจำกัดแต่จินตนาการมันไม่จำกัดใจ เราทำสิ่งที่เราไม่รู้ เพื่อที่เราจะได้รู้ ถูกไหม เหมือนที่ไอน์สไตน์พูดว่า ความรู้เหมือนการเดินทางจากจุด A ไปจุด B แต่จินตนาการนี้มันไปได้หมดเลย คุณจะเดินจาก A ไป Z เลยก็ได้นะ (หัวเราะ) ●

01

Believing is Living. Breathe Life into Your Art.

จิตรกรรมยูโอบี ครั้งที่ 9
พลังของศิลปะ: พลังของศิลปิน

เมื่อพูดถึง ‘ศิลปะ’ ผู้อ่านคิดว่ามันคืออะไร?

บางคนอาจตอบว่าเป็นความสุขยาม แลดูมีองค์ประกอบ
อันลงตัว บางคนอาจตอบว่าเป็นแนวทางการใช้ชีวิต หรือบางคน
ก็ว่าคือวิถีแห่งความสร้างสรรค์ในทุกสรรพสิ่งที่ผ่านเข้ามา

ทุกคำตอบถูกต้องเสมอ และสำหรับธนาคารยูโอบี ศิลปะคือ
หนึ่งในองค์ประกอบที่สำคัญต่อการพัฒนาสังคมและประเทศชาติ
แห่งดินสอ ปลายพู่กัน ฝืนผ้าใบ งานปั้น หรือการจัดวาง ล้วนมี
พลังถ่ายทอดแรงบันดาลใจ กระตุ้นความรู้สึกรักใคร่ เชื่อมโยงผู้คน
นำความสุขใส่มาให้สังคมได้ภายใต้ความเป็นศิลปะ

กลุ่มธนาคารยูโอบีจึงให้ความสำคัญและสนับสนุนแวดวง
ศิลปะในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้อย่างต่อเนื่อง ผ่าน
กิจกรรมที่ก้าวเข้าสู่ปีที่ 37 ในประเทศสิงคโปร์ และปีที่ 9 ใน
ประเทศไทยอย่าง ‘การประกวดจิตรกรรมยูโอบี (UOB Painting
of the Year)’

“เพื่อให้เหล่าศิลปินที่เต็มไปด้วยแรงบันดาลใจได้ทำตาม
ความฝันของตนเอง” คุณสัญชัย อภิศักดิ์ศิริกุล กรรมการรอง-
กรรมการผู้จัดการใหญ่ การเงินและสนับสนุนธุรกิจธนาคาร
ธนาคารยูโอบี ได้กล่าวไว้ในงานเปิดตัวการประกวดจิตรกรรม
ยูโอบี ครั้งที่ 9 ประจำปี 2561

02

03

04

“
 ใครก็ตามที่อยากเป็นศิลปิน
 จงเป็นตัวของตัวเอง
 เลือกตามทางที่คุณอยากทำ
 และอย่ากลัวที่จะ
 เดินตามความฝัน
 ”

เราพร้อมสนับสนุนให้ศิลปินได้แสดงศักยภาพบนเวทีระดับ
 อาเซียน เพื่อเสริมสร้างเครือข่าย พบปะตัวแทนหอศิลป์ แกลเลอรี
 ชั้นนำ อันเป็นหนึ่งในเส้นทางสู่การนำเสนอผลงานไปยังผู้ชม
 ระดับสากล และยังเปิดโอกาสให้ศิลปินได้ต่อยอดสู่ประสบการณ์
 ในพิพิธภัณฑ์ชั้นนำของโลก ผ่านโครงการศิลปินในพำนัก
 ณ พิพิธภัณฑ์ศิลปะเอเชีย ฟูกูโอกะ ประเทศญี่ปุ่น เพื่อศึกษา
 แลกเปลี่ยนแนวคิด เทคนิค การนำเสนอผลงานกับชุมชนและ
 เพื่อนศิลปินจากนานาประเทศ

กลุ่มธนาคารยูโอบีหวังเป็นอย่างยิ่งว่าการประกวดจิตรกรรม
 ยูโอบีจะเป็นหนึ่งในแรงบันดาลใจให้ศิลปินไทยได้สร้างสรรค์งาน
 ศิลปะสู่เวทีระดับอาเซียนอย่างภาคภูมิใจ เสริมสร้างเส้นทางสู่การ
 เป็นศิลปินอาชีพ และสร้างคุณค่าของงานศิลปะอย่างยั่งยืน

ขอเชิญศิลปินทุกท่านส่งผลงานเข้าร่วมการประกวด
 จิตรกรรมยูโอบี ครั้งที่ 9 ได้ระหว่างวันที่ 31 สิงหาคม-
 2 กันยายน 2561 ณ จุดรับผลงานที่กรุงเทพฯ เชียงใหม่ ขอนแก่น
 และสงขลา สามารถศึกษารายละเอียดเพิ่มเติมและดาวน์โหลด
 ใบสมัครได้ทาง www.UOBPOY.com ●

01

กิจกรรมการประกวดจิตรกรรมยูโอบี
 ครั้งที่ 9 จัดโดยกลุ่มธนาคารยูโอบี เติบโต
 ให้ศิลปินหน้าใหม่เข้ามาร่วมประกวดใน
 เวทีที่สามารถต่อยอดผลงานไปได้อย่าง
 กว้างไกลและสามารถสานฝันสู่ความเป็น
 ศิลปินมืออาชีพได้

02

คุณสินชัย อภิกคย์ศิริกุล กรรมการ
 รองกรรมการผู้จัดการใหญ่ การเงินและ
 สบปีสนับสนุนธุรกิจธนาคาร ธนาคารยูโอบี
 และผู้ช่วยศาสตราจารย์สมพร สมบุญ
 รักษาการผู้ช่วยเลขาธิการคณะในการ
 สบปีของพิพิธภัณฑ์ใน:ดับประเทศและ
 มาบาศิ มาร่วมให้แนวคิดและแลกเปลี่ยน
 ประสบการณ์ในแวดวงศิลปะ

03

คุณปรีชวิทย์ บิลจุกะ หรือที่รู้จักกับ
 ในนาม "ปาล์ม Instinct" ร่วมพูดคุย
 และสร้างแรงบันดาลใจในเส้นทาง
 เป็นศิลปินอาชีพพร้อมทั้งประสบการณ์
 การทำงานในเวทีศิลปะมาบาศิ

04

คุณปานพรรณ ยอดนปี ศิลปินผู้ชนะเลิศ
 การประกวดจิตรกรรมยูโอบี ครั้งที่ 1 และ
 11th Benesse Prize รางวัลทางศิลปะที่
 คัดเลือกจากศิลปินร่วมสมัยเอเชียใน
 เทศกาลศิลปะร่วมสมัย สิงคโปร์ เมษายน
 2016 และ คุณสุกัญ ชุศรี ศิลปินรางวัล
 เบนีสทานประกวดจิตรกรรมยูโอบี ครั้งที่ 8
 และะรางวัล UOB Southeast Asian
 Painting of the Year ประจำปี 2017
 ระดับภูมิภาคอาเซียน

Love Me Love My Art

‘ป๊อด โมเดิร์นด็อก’ ในบทบาทศิลปิน ภาพวาดแอมสเตอร์ดัม

โดยปกติ เรารู้จัก ‘ธนชัย อุชชิน’ หรือ ‘ป๊อด โมเดิร์นด็อก’ ในบทบาทศิลปินดนตรี เป็นที่รู้จักในฐานะนักร้องนำของวงดนตรีอัลเทอร์เนทีฟสัญชาติไทยอย่าง ‘โมเดิร์นด็อก’ ที่กลายเป็นตำนานหน้าหนึ่งของประวัติศาสตร์วงการดนตรี พู่จุดกระแสดนตรีอัลเทอร์เนทีฟและโมเดิร์นร็อกให้แพร่หลายในประเทศไทยอย่างมาก ยังไม่ต้องพูดถึงบทบาทนักร้องเสียงมหัศจรรย์ ที่ร่วมพีเจอร้องในอัลบั้มของ บอย โกสิยพงษ์ จนจุดกระแสดนตรีอาร์เอนดีบีให้เป็นที่นิยมในประเทศไทยอย่างสูงเช่นกัน

แต่หลายคนอาจยังไม่ทราบว่า เขายังมีอีกบทบาทหนึ่งที่แตกต่างออกไปโดยสิ้นเชิง คือการเป็นศิลปินในสายทัศนศิลป์ที่มีการแสดงศิลปะมาแล้วหลายต่อหลายครั้ง

ไม่ว่าจะเป็น นิทรรศการภาพถ่าย Homonid ที่หอศิลป์ About Photography ในปี 1997 และนิทรรศการ Happy Accidents ที่หอศิลป์ดีคูนในปี 2013 และล่าสุด ในปี 2017 ที่ผ่านมา กับนิทรรศการ POD ART by Thanachai Ujjin ที่ Wool Pack Space และนิทรรศการ POD ART at YELO House ณ โครงการเฮลเฮาส์กับผลงานภาพวาดแอมสเตอร์ดัมสีสันสดใส สนุกสนาน เปี่ยมไปด้วยเสน่ห์และกระตุ้นจินตนาการเป็นอย่างยิ่ง

UOB Art Around สนโอกาสได้ไปเยี่ยมเยือนเขาถึงสตูดิโอวาดภาพแห่งใหม่ของเขาที่ตั้งอยู่ใจกลางเมือง เมื่อไปถึง เขาก็รามือจากการวาดภาพที่กำลังเพิลิดเพิลิน หันมาต้อนรับข้าบู้เราอย่างอารมณ์ดี และนั่งพูดคุยกับเราอย่างเป็นกันเอง ท่ามกลางบรรยากาศแวดล้อมของงานศิลปะและเสียงเพลงที่อวลอายอยู่ในทุกอณูของห้อง

เพื่อไม่ให้เป็นการเสียเวลา เรามาทำความรู้จักกับบทบาทและตัวตนอีกด้านในแง่มุมศิลปะของเขากันไปพร้อมๆ กันดีกว่า

คุณชื่นชอบการทำงานศิลปะมาตั้งแต่เมื่อไร

จริงๆ ก็ตั้งแต่ประถม จำได้ว่าเคยคุยกับแม่ ตั้งแต่ ป.3 แล้วนะว่าชอบวาดรูประบายสี พอเข้ามัธยมที่จะต้องเลือกชุมนุมที่โรงเรียน เราก็อัพเข้าไปที่ชุมนุมศิลปะเลย ก็เลยได้กลายเป็นเด็กชุมนุมศิลป์ ไปช่วยเขาเพนต์ฉาก คัดเอาดีเวทึ โน่นนี่นั่น

พอมาเริ่มเล่นดนตรีแล้วยังได้ทำศิลปะต่อไหม

พอจบม.ปลาย เราก็อ่านที่ติดที่ครุอาร์ต (สาขาวิชาศิลปะศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย) ซึ่งก็ต้องเรียนศิลปะทุกแขนง เพราะว่ามันเป็นคณะที่จบออกไปเพื่อเป็นครูสอนศิลปะ ก็จะมีทั้งเพนต์ตั้ง ดรอว์อิง ประติมากรรม ภาพพิมพ์ อินทีเรียร์ เขียนแบบ ออกแบบ พอช่วงปีสามถึงได้ตั้งวงโมเดิร์นด็อก เพื่อไปประกวด พอปีสี่ก็เข้าห้องอัดทำอัลบั้มแรก จบปีก็ออกอัลบั้ม งานเพลงเลยเป็นอาชีพแรกของเรา แล้วก็ทำอาชีพโมเดิร์นด็อกมาโดยตลอด

คือไม่ได้ทำตามสายที่เรียนจบมา?

ใช่ครับ แต่ก็มีโอกาสได้ใช้ชีวิตที่เรียนมา เช่น คิดเรื่องอาร์ตเวิร์กปกอัลบั้ม หรือออกแบบเวทึคอนเสิร์ต เพราะตอนนั้นเรารู้ว่า ค่ายเราอินดีไม่ค่อยมีงบ แล้วเราจะทำยังไงกับเวทึดี ก็มีไอเดียว่าลองทำออกมาให้มันเป็นเหมือนเวทึลูกทุ่งงานวัดนี้แหละ ประหยัดดี ใช้โปรดักชั่นที่มาจากวงลูกทุ่งมาวาดดอกไม้ผ้าเจ็ดสีอะไรไป สมัยนั้นก็ดูเป็นเรื่องที่ประหลาดดี (หัวเราะ)

หลังจากเป็นนักดนตรีอาชีพ คุณเริ่มกลับมาวาดภาพจริงจังตั้งเมื่อไร

ผมกลับมาวาดภาพ ตอนเสร็จภารกิจอัลบั้มที่สอง คือเมื่อไรที่ผมดันเรื่องดนตรี ผมจะหันมาหา ศิลปะ ตอนที่เสร็จชุดสอง ผมไปบวชเป็นพระอยู่ในป่า แล้วก็แต่งเพลงไม่ออก ผมก็เลยตัดสินใจไปนิวยอร์ก เดือนนึง พอไปโน่นก็ไปเจอรุ่นพี่ คือพี่ตั้ง (อุดมศักดิ์ กฤษณมิมข) ซึ่งเป็นรุ่นพี่ที่ครุอาร์ต เลยไปเป็นผู้ช่วยพี่ตั้งในสตูดิโอ ไปช่วยแถมสีวงกลมให้เขาอะ วงๆ สีไปตามที่พี่เค้าบอก ตอนแรกกะอยู่เดือนเดียวก็ไหลไปเป็นสามเดือน มีช่วงนึงพี่ตั้งย้ายสตูดิโอ ไปอยู่ฮอลลีวูด ซึ่งเป็นเมืองที่ แจ็กสัน พอลล็อก (Jackson Pollock) เคยอยู่ บรรยากาศมันโคตรจะเหงา เป็นเมืองที่อ้างว้างมาก แต่เราก็ได้แองก์เอาต์กัน ช่วงนั้นยังไม่มีไอเดียเพลงใหม่ แต่ความรู้สึกอยากทำศิลปะมันกลับมา เราก็ไปซื้อสมุดสเก็ตช์ แล้วก็เก็บเอาพวกใบปัด ใบปลิว แคตตาล็อกของร้านเครื่องใช้ไฟฟ้าที่เค้าแจกต่างๆ เนี่ย กลับมาทำคอลลาจที่บ้าน ทำจนเป็นเล่มหนาเลย ซึ่งไอ้งานในเล่มนี้ก็ได้เอามาใช้เป็นปกอัลบั้มชุด Love me love my life ด้วย และเมื่อปีที่แล้วก็เลือกหลายๆ ภาพมาแสดงในนิทรรศการ Pod Art ที่ Woof Pack

เริ่มทำจากงานคอลลาจก่อน?

เริ่มแรกจริงๆ ก็คือถ่ายภาพ ช่วงปี 1996 พี่โก๋นพดล (ชาวส้าอางค์) ชวนให้เอางานมาแสดงที่ About Photography นั่นถือเป็นครั้งแรกที่ได้แสดงงานศิลปะ

ปี 1999 ก็เริ่มทำคอลลาจ แต่มันมีช่วงนึงที่ดันไปสะดุดตอนที่มิวไน้องที่สนิทกันบอกว่า วาดอะไรยังกับเด็กอนุบาล! ก็ซ็อกไป (หัวเราะลั่น) เลยหยุดเลย มาคุยกันอีกทีในวันเปิดงานนิทรรศการของเราเมื่อปีที่แล้ว เขาบอกว่า ที่พูดนะ หมายถึงวาดเหมือนเด็กอนุบาลน่ารักดี เราก็ไวไปว่าทำไมตอนนั้นไม่พูดให้ครบวะ (หัวเราะ) เลยไม่ได้แต่งงานศิลปะไปเลยเป็นสิบปี พอมาช่วงปี 2012 เห็นเมธีชอบถือไอแพดแล้วเอานิ้วเขียนๆ หน้าจอ เราก็อถาม เฮ้ย เมธีเขียนอะไรวะ? เมธีก็เลยโชว์แอปพลิเคชั่นที่เอาไว้วาดรูปให้ดู เราก็เลยโหลดมาเล่นมั่ง สนุกดี ทำเสร็จก็เอาลงอินสตาแกรมพอดีที่ตัว วศินบุรี (สุพานิซวรภานัน) มาเห็น ก็เลยชวนให้เอางานมาแสดงที่หอศิลป์ดีคูน (d Kunst) เราก็ จริงหรือพี่? มันแสดงได้หรือ? เพราะมันเป็นแค่การระบายเล่นของเรา เอาไว้ทำสนุกๆ ฆ่าเวลา ตอนนั้นเลยได้ไปแสดงที่แกลเลอรีของพี่ตั้ง ช่วงนั้นเราไปเห็นงานของพี่สมยศ (หาญอนันท์สุข) แล้วก็ชอบมาก ตอนดูก็รู้สึกได้เลยว่าเราใจเต้น พี่ตั้งบอกว่า พี่สมยศเนี่ยสนิทกันเลย เตียวนัดกินข้าวกัน เราก็เลยได้นั่งกินข้าวกับพี่สมยศ ก็เลยหยิบเอางานที่เราทำในโทรศัพท์ เปิดให้แกลง พี่สมยศก็ยังคงบอกว่า ดีๆ สวยดีๆ พี่ตั้งเลยเสนอขึ้นมาว่า เอางี้ไหม เชิญพี่สมยศมาทำงานร่วมกันเลย หุย เราก็แบบ โอ้ มาย ก๊อด จริงหรือครับ เลยกลายเป็นงานโชว์ที่ ดีคูน ตอนปี 2013 ซึ่งมีพี่ๆ มาร่วมคอลแล็บเยอะเลย ทั้งพี่สมยศ พี่ชลิต (นาคพะวัน) พี่เป้ (อุดม อุดมศรีอนันต์) แล้วก็พี่ตั้งด้วย เป็นงานที่ช่วยกันยำ เหมือนกับได้พี่ๆ เขามาคอลแล็บในภาพของเราอีกที

หลังจากนั้นเราก็เริ่มรู้สึกสนุกแล้ว ก็ทำทายตัวเองต่อว่า ถ้าเราจะเปลี่ยนจากการวาดในมือถือ มาเพ้นต์บนแคนวาสด้วยสีอะคริลิก เราจะเอาอยู่ไหม ก็เลยทำงานเพนต์มาเรื่อยๆ ตั้งแต่ปี 2013 จนมาเจอกับอังกฤษ (อัจฉริยโสภณ) ที่แวะเข้ามาดูงานของผมที่บ้าน แล้วก็มาช่วยเป็นคิวเรเตอร์ในการจัดนิทรรศการทั้งสองครั้งให้เมื่อปีที่แล้ว

สำหรับคนที่ดูงานแอสแตรคต์ไม่เป็น คุณช่วยแนะนำได้ไหมว่าต้องดูยังไงให้เข้าใจ

มันไม่ต้องใช้ความเข้าใจใจ คือเราอยากจะบอกว่า ไม่ต้องรู้เรื่องก็ได้ แต่ขอให้รู้สึก เพราะฉะนั้น ส่วนใหญ่คนที่บอกว่าไม่เข้าใจแอสแตรคต์ เพราะกำลังใช้หัวคิดใจ แต่เราอยากให้ออกใจใจ คือออกจาก Head เข้าสู่ Heart เพราะฉะนั้นเนี่ย ไอ้ภาพแต่ละภาพ เรา จะสัมผัสได้ด้วยความรู้สึกของเรา ไม่ว่าจะเป็นความรู้สึกแบบไหน อาจจะรู้สึกเบา รู้สึกหนัก รู้สึกเย็นหรือร้อน อะไรก็ตาม มันเป็นเรื่องของนามธรรม

ก่อนหน้านี้ คุณสมยศ คาณอนันตสุข ได้ให้สัมภาษณ์กับเราว่า เวลาวาดภาพแอสแตรคต์เนี่ย เราไม่ต้องคิดว่าจะวาดอะไร แต่เราจะปล่อยให้มันไปของมันเอง คุณเป็นแบบนี้ด้วยไหม

เป็นเหมือนกัน เราว่ากราวาดภาพมันเหมือนกับการเดินทาง

01

พูดเหมือนกันเลย

จริงเหรอ! พี่สมัยใช้คำนี้เลยเหรอ? (หัวเราะ) มันเหมือนว่า การทำงานทุกชิ้น จะนำไปเจอกับอะไรก็ไม่รู้ แล้วบางชิ้นก็เดินทางนานข้ามปีด้วยนะ เช่นบางชิ้นทำตั้งแต่ปีที่แล้ว แล้วเพิ่งมาทำเพิ่ม อย่างชิ้นนี้ก็เพิ่งเสร็จเมื่อวาน (ชี้ไปที่ภาพที่วาดค้างอยู่) เหมือนกับว่าเราเดินทางไปกับมันจนกว่าเราจะรู้สึกว่าจะอยากหยุดแล้ว

ถ้าเป็นอย่างนั้น เมื่อวาดภาพภาพหนึ่ง อะไรที่ทำให้เรารู้สึกว่ามันเสร็จสิ้นแล้ว

เป็นคำถามที่น่าสนใจมาก แล้วก็คำถามที่เราหาคำตอบมาตลอด ซึ่งเรารู้สึกว่า มันมีไอ้ ‘ตัวรู้’ อยู่ตัวหนึ่ง ที่มันจะบอกเราว่า เฮ้ย มันใช่แล้วหรือยัง วันนี้เรารู้สึกว่ามันใช่ วันพรุ่งนี้เราก้อาจกลับรู้สึกว่ายังไม่ใช่วะ แล้วเราก็ไปเติม แล้วปรากฏว่าเมื่อวานนี้มันใช่แล้ว ทำเกินไปก็มี (หัวเราะ) มันเป็นอย่างนั้น

มันเป็นความรู้สึกแบบไหน สามารถอธิบายออกมาเป็นคำพูดได้ไหม

มันคือความลงตัวในความรู้สึกของตัวเอง แต่ว่าข้อดีของแอ็บสแตรกต์ มันอยู่ตรงที่ความไม่ตายตัวของมันนะ ก็เลยทำให้ความเป็นไปได้ของมันมีมหาศาล

ฟังดูแล้วรู้สึกว่า การทำงานศิลปะกับการทำงานเพลงช่างคล้ายกัน คือการใช้สัญชาตญาณ

ใช่ เหมือนกันเลย แต่สิ่งที่แตกต่างกันคือ การทำงานศิลปะ การทำงานแอ็บสแตรกต์ของเรา เราได้ออกจากความเป็น Story (เรื่องเล่า) อันนี้คือทางออกของเราเลย เพราะในช่วงหลังเราเริ่มรู้สึกว่า เราอยากออกจากเรื่อง ถ้าเป็นคน ก็เหมือนคนที่ไม่อยากเอาเรื่องอะไรแล้ว ซึ่งเราเป็นอย่างนั้นจริงๆ ก็เลยรู้สึกว่างานแอ็บสแตรกต์ตอบโจทย์เรา เพราะเราไม่อยากตัดสินใจ ไม่อยากไปว่าใครถูกใครผิด

แล้วอย่างทำงานเพนต์ตั้งคืออยากสื่อสารกับคนไทย

แน่นอน มันเป็นการปลีกวิเวกของเรา มันเป็นการที่เรากลับมาสื่อสารกับตัวเอง แต่ว่าสุดท้ายเมื่อเราทำเสร็จ เราก็เอามันออกไปสื่อสารกับผู้คนที่อยู่ดี เช่นเอางานไปลงอินสตาแกรมเป็นต้น (หัวเราะ)

ส่วนใหญ่ศิลปินแอ็บสแตรกต์มักฟังเพลงอวลาอาดูรูป คุณฟังบ้างไหม

ฟังครับ และมันมีผลมากเลย บางทีทำไม่รู้สึกแน่นๆ รู้สึกอ้ออึ้งๆ กตๆ อ้อ เพราะคลื่นของเพลงที่เลือกฟังขณะที่ทำมันกำลังผลัดเรา ซึ่งบางทีเราอาจไม่ทันรู้ตัว

คุณตั้งชื่องานแต่ละชิ้นยัง요

เป็นตัวเลข วัน เดือน ปี ดีใจมากเลยที่เราเจอไอ้เดียนี่ (หัวเราะ)

เพราะจะได้ไม่ต้องตั้งชื่อให้โหด

ถูก! (หัวเราะลั่น) คือจริงๆ มันเกิดจากการที่เราทำงานทุกวัน ไปถึงไปดูรูปในอินสตาแกรมต่างๆ เราลงไว้แทบทุกวัน แต่ละวันมันก็เหมือนทำให้รู้ว่างานปีอะไรด้วยใจ

ตอนนี้ถือว่างานศิลปะเป็นงานอดิเรกหรือเปล่า

เป็นงานอดิเรกที่จริงจังครับ (หัวเราะ)

02

03

นั่นสิ ถึงขนาดมีสตูดิโอวาดภาพก็เรียกว่าจริงจังน่าดู
ใช่ๆ (หัวเราะ)

ถ้าไม่นับงานดนตรี คุณคิดว่างานศิลปะสามารถหาเลี้ยงชีพได้ไหม

จริงๆ ก็พอได้นะ แต่น่าจะเป็นส่วนเสริมมากกว่า เพราะถ้าจะให้เลี้ยงชีพได้จริงๆ เลย คงต้องให้เวลากับมันแบบฟูลไทม์ และต้องพัฒนาตัวเองอีกหลายๆ (ยิ้ม) ●

01-02

บรรยากาศในสตูดิโอของน้องปี๊ด ที่เขาเอาใจฟัดงานศิลปะ และจัดเก็บผลงานแนวแอบสตรกต์ของเขาไว้ ไปได้เปิดให้คนบอกเข้ามา สดุดีให้เขา: ทุกครั้งวางเอาไว้อย่างสนุก

03

ผลงาน 290318

Class(ic)

Starry Night

ผู้วาด: Vincent Van Gogh
ปีที่วาด: 1889
ขนาด: 73.7 x 92.1 ซม.
เทคนิค: สีน้ำมันบนผ้าใบ
ตั้งอยู่ที่: พิพิธภัณฑ์ศิลปะเมโทรโพลิทันนิวยอร์ก (MoMA)

เราเชื่อว่าภาพที่คุณเห็นด้านบน ไม่น่าจะน้อย ต้องเป็นภาพที่คุณคุ้นเคย ไม่ว่าจะดูจากไหน หรือเคยเจอในหนังสือหรือภาพยนตร์ดังสักเรื่อง

สำหรับคนที่สนใจ อยากรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับ Starry Night ขึ้นมีเว็บไซต์บนอินเทอร์เน็ตที่หาข้อมูลได้ง่ายและฟรีที่ www.artsandculture.google.com หรือดูวิดีโอของศิลปินบน YouTube หรือดูภาพผลงานศิลปะในพิพิธภัณฑ์ศิลปะเมโทรโพลิทันนิวยอร์ก นอกจากนี้ยังสามารถดูภาพผลงานของศิลปินท่านอื่นที่สนใจได้เช่นกัน

Starry Night เป็นภาพวาดสีน้ำมันของศิลปินระดับตำนานที่มีชื่อคุ้นหูว่า วินเซนต แวน โก๊ะห์ (Vincent Van Gogh) เขามีชีวิตอยู่ในช่วงปี 1853-1890 เป็นจิตรกรยุคหลังอิมเพรสชันนิสม์ที่ยิ่งใหญ่ โดดดั่งและทรงอิทธิพลมากที่สุดคนหนึ่งของวงการศิลปะสมัยใหม่แห่งโลกตะวันตก

ภาพของทิวทัศน์ท้องฟ้าดาวราตรีด้วยดาวเดือน เหนือหมู่บ้านในยามราตรีที่ถอนรุ่งสาง เป็นภาพที่ แวน โก๊ะห์ มองจากหน้าต่างห้องในสถานบำบัดจิต ในแซ็ง เรมี เดอพรอว็องส์ ประเทศฝรั่งเศส ที่เขาพำนักรักษาตัวอยู่ในช่วงปี 1888 หลังจากที่สติแตกจนตัดหูของตัวเอง

มันเป็นภาพที่โดดเด่นด้วยการเน้นอารมณ์ความรู้สึกภายในอันรุนแรงของตัวเองผ่านท้องฟ้าเวลากลางคืน ที่สำคัญ ภาพนี้ถูกวาดขึ้นจาก 'ความทรงจำ' ของ แวนโก๊ะห์ ซึ่งต่างไปจากผลงานในยุคก่อนของเขาอื่นที่เขาออกไปวาดธรรมชาติถึงกลางแจ้ง และมักจะเป็นภูมิทัศน์ธรรมชาติอันสว่างไสว สดใสไปด้วยแสงแดด

ภาพวาดที่แสดงออกถึงจิตวิญญาณที่แวนโก๊ะห์ ค้นพบในธรรมชาติ เป็นงานชิ้นสำคัญที่เป็นตัวอย่างอันชัดเจนของงานจิตรกรรมที่แสดงออกถึงภาพของทิวทัศน์ธรรมชาติด้วยการใช้เทคนิควิธีการนำเสนอทางศิลปะที่แปลกและแตกต่าง ก้าวล้ำนสมัยอย่างที่ไม่เคยมีใครทำมาก่อน

Starry Night ได้รับการยกย่องว่าเป็นผลงานชิ้นเยี่ยมที่สุดของแวนโก๊ะห์ เป็นหนึ่งในภาพวาดที่ดังที่สุดในประวัติศาสตร์ศิลปะ

วัฒนธรรมตะวันตก ปัจจุบันถูกแสดงในคอลเล็กชันถาวรของพิพิธภัณฑ์ศิลปะสมัยใหม่แห่งนิวยอร์ก (MoMA) มาตั้งแต่ปี 1941

ตลอดชีวิตการทำงาน แวนโก๊ะห์พยายามถ่ายทอดสภาวะทางอารมณ์ความรู้สึกและจิตวิญญาณผ่านผลงานศิลปะของเขา ด้วยเวลาเพียงสิบกว่าปี เขาสร้างผลงานศิลปะราว 2,100 ชิ้น เป็นภาพวาดสีน้ำมันราว 860 ภาพ

แต่น่าเสียดายที่ผลงานของเขาจะเป็นอะไรที่มาก่อนกาล ชีวิตการทำงานศิลปะของเขาจึงประสบความล้มเหลวและลำบากยากแค้นเป็นอย่างยิ่ง ในช่วงที่ยังมีชีวิตอยู่ เขาขายภาพวาดได้แค่เพียงภาพเดียวเท่านั้น (ซึ่งภาพที่ว่านั้นคือ The Red Vineyards near Arles (1888) โดยขายให้กับ แอนนา บอช (Anna Boch) ศิลปินอิมเพรสชันนิสม์และนักสะสมจากเบลเยียมไปในราคา 400 ฟรังก์

และน่าซึ้งยิ่งกว่า ที่ภายหลังจากที่เขาเสียชีวิต ภาพวาดและผลงานศิลปะของเขาถูกกลายเป็นที่นิยมขึ้นมาอย่างมาก จนต่อมาก็กลายเป็นผลงานศิลปะล้ำค่าที่เป็นที่หมายตาของนักสะสมทั่วโลก และทำให้เขากลายเป็นศิลปินยอดนิยมที่สุดตลอดกาล

ถามว่า ภาพวาด Starry Night มี 'มูลค่าเท่าไร?' การจะให้คำตอบที่ชัดเจนเป็นเรื่องที่ยากมาก เพราะการตีราคาผลงานศิลปะชิ้นเอกของโลกที่ไม่อาจประเมินค่าได้ ชี้ให้เห็นจะเป็นเรื่องเป็นไปไม่ได้ แต่หากเทียบกับที่ผ่านมา ภาพเขียนชิ้นหนึ่งซึ่งโด่งดังพอตัวของแวนโก๊ะห์ อย่าง Portrait of Dr. Gachet (1890) ยังเคยถูกประมูลไปในราคา 82.5 ล้านดอลลาร์เมื่อปี 1990 ปัจจุบันมันมีมูลค่า 154.5 ล้านดอลลาร์ แต่จนปานนี้ก็ยังไม่เคยมีการประเมินราคาภาพวาด Starry Night แต่ก็มีคนคาดการณ์เอาไว้ว่า ผลงานที่เป็นที่รู้จักที่สุดของแวนโก๊ะห์ ชิ้นนี้น่าจะมีมูลค่ามากกว่า 150 ล้านดอลลาร์ ไปจนถึง 300 ล้านดอลลาร์ คิดเป็นเงินไทยก็ราว 9,440 ล้านบาทเท่านั้น... ●

What is Hot Before Minimalism was Cool

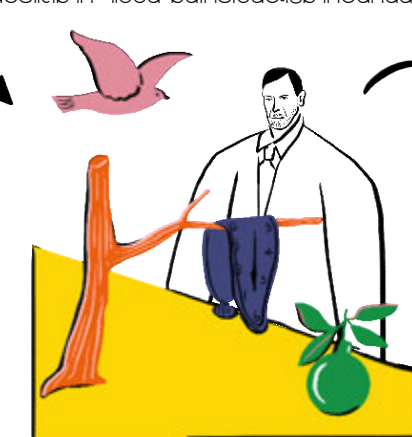
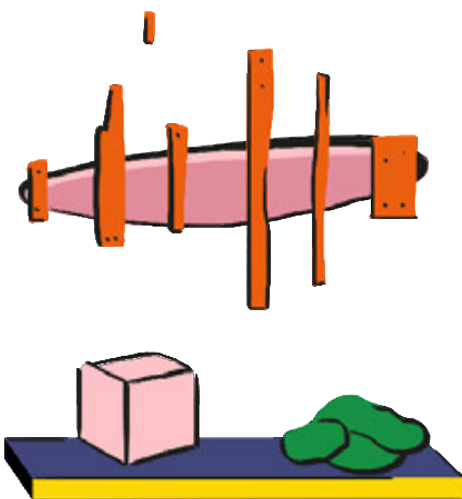
ไต่ย่นกันจนคุ้นหูใช่ไหม เวลาที่จะซื้ออะไรหรือพูดถึงการออกแบบสมัยใหม่ที่ฟังแล้วก็รู้สึกถึงความมีสไตล์ ดูแพง ระดับที่อยู่กับอะไรก็สวย อย่างแนว ‘มินิมอล’ แต่ทุกอย่างย่อมมีการเดินทาง เคยสงสัยไหมว่าในยุคที่อะไรๆ ก็ต้องมีมินิมอลนี้ มันมีเส้นทางการเดินทางยังไง ก่อนจะกลายเป็นแบบ ‘น้อยแต่มาก’ แบบนี้ มันเคยเป็นอะไรมาก่อนกัน?

Become to ‘Surrealism’

ปี 1909 โลกอยู่ในยุคศิลปะ Modernism และ Futurism ที่พูดถึงเหตุผล ความก้าวหน้า เทคโนโลยี วิทยาศาสตร์ ศิลปินที่ตั้งบังในยุคนั้นก็ได้แก่ อุมแบร์โต โบชชีโอนี (Umberto Boccioni) คาร์โล คาร์รา (Carlo Carra) จาโคโม บัลลา (Giacomo Balla) จิโน เซอร์เวอรีนีนี (Gino Severini)

แต่ด้วยแนวคิดที่ว่า ‘ตรรกะและเหตุผลนั้นก่อให้เกิดสงคราม’ ทำให้ผู้คนมุ่งไปข้างหน้าจนหลงลืมตัวจึงมีศิลปินที่เกิดอยากทำอะไรที่ไร้เหตุผล สร้างงานศิลปะที่อยู่เหนือเหตุผลและทำทลายอำนาจของรัฐ

Surrealism (1909)

ลักษณะงานศิลปะแนวนี้ มีพื้นฐานคือความไม่มีเหตุผล (Unconscious) ยึดแนวคิดที่ว่า ‘ความฝันเป็นทางออก’ เป็นการสร้างงานด้วยการแสดงออกของจิตที่ไร้การควบคุม (เช่น Automatic Drawing) หรือ จดบันทึกความฝันแล้วเอามาวาด

ซิกมุนด์ ฟรอยด์ เป็นผู้ที่มีอิทธิพลสำคัญ โดยเฉพาะเรื่องจิตใต้สำนึก และอาจมีพูดเรื่องเรื่องเพศอย่างเปิดเผยชัดเจน เพื่อปลดปล่อยจิตสำนึกให้เป็นอิสระ

ศิลปินที่มีอิทธิพลมากคือ เรอเน มากริตต์ (Rene Magritte) ซัลวาดอร์ ดาลี (Salvador Dali) มักซ์ แอร์นสต์ (Max Ernst) จวาน มิโร (Joan Miro)

Become to ‘Postminimalism’

หลังจากยุคมินิมอลลิสต์ ก็มีศิลปินที่ได้รับอิทธิพลจากแนวความคิดและพยายามต่อยอดและขยายขอบเขตไกลกว่าเดิม ใช้ข้าวของในชีวิตประจำวัน วัตถุธรรมดาสามัญที่แสดงออกถึงสุนทรียะ

ศิลปะแนวหนึ่งที่พัฒนาขึ้นมาแล้ว น่าสนใจก็คือ Land Art นำวัสดุที่ได้มาจากธรรมชาติโดยตรงมาใช้ทำงานศิลปะ ไม่ว่าจะดิน หิน ก้อนกรวด ต้นไม้ใบหญ้า กิ่งไม้ที่เก็บตกได้หรือแม้แต่ผิวน้ำ พวกเขา มักจะสร้างงานศิลปะในพื้นที่หรือภูมิทัศน์ในธรรมชาติ

รวมถึงศิลปะแขนงอื่นที่รอวันเกิดขึ้น เป็นเรียวแรงในการสื่อสารและอยู่ร่วมกับโลกกลมๆ ที่ขยับหมุนไปนี้ต่อไป ●

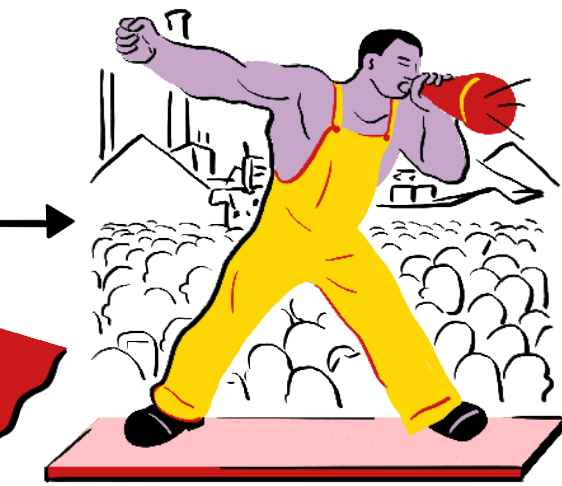

Become to ‘Social Realism’

ช่วงปี 1920-1930 เกิดกระแสความคิดว่าพวกศิลปินไม่ค่อยสนใจสังคม โดยเฉพาะพวกเซอร์เรียลลิสม์และแอ็บสแตรกต์ ทั้งที่ในขณะนั้นก็เศรษฐกิจโลกก็ตกต่ำ ลัทธิฟาสซิสต์ก็มีอำนาจทั่วโลก ทว่าศิลปินกลับอยู่แค่กับตัวเองและความเป็นนามธรรม

ทำให้เกิดศิลปินที่อยากใช้ศิลปะเป็นอาวุธ เพื่อต่อต้านเผด็จการและระบบทุนนิยม

Social Realism (1920-1930)

ลักษณะผลงานมักเป็นภาพที่สะท้อนความเป็นจริง แสดงออกถึงชีวิตของมวลชนอย่างกรรมกร คนยากจน ชนชั้นกรรมาชีพ ความโหดร้ายของความเอารัดเอาเปรียบ และพูดถึงการปฏิวัติสังคมนิยมเป็นหลัก เน้นทางสังคมนิยมและมีความเป็นการเมืองสูง

ศิลปินที่มีอิทธิพลมากคือ ฮิวโก เกลเลอร์ (Hugo Gellert) วิลเลียม กรอปเปอร์ (William Gropper)

Become to 'Abstract Expressionism'

ยุคสงครามโลกครั้งที่ 2 ชาวยุโรปลี้ภัยมาถึงอเมริกา ทำให้ชาวอเมริกันรู้สึกโดนคุกคาม จึงริเริ่มงานศิลปะแนวนี้ขึ้น เป็นการผสมผสานแนวแอ็บสแตรกต์และเอ็กซ์เพรสชันนิสม์ซึ่งเป็นเอกลักษณ์ของศิลปะยุโรปมาผสม

เป็นช่วงเวลาเดียวกับรัฐบาลอเมริกาที่ไม่ชอบการแสดงออกของเหล่าโซเซียลเรียลลิสม์เพราะเป็นแนวทางของคอมมิวนิสต์ (ลือกันว่า CIA เป็นผู้สนับสนุน โดยการให้ทุนการแสดงงาน เพื่อต้องการให้อเมริกาเป็นมหาอำนาจทางศิลปะ อย่างที่ยุโรปเป็นมหาอำนาจทางแอ็บสแตรกต์มาก่อนนั่นเอง)

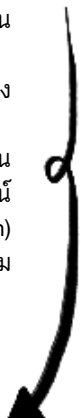

Abstract Expressionism (1940)

ลักษณะงานจะเน้นการแสดงออกถึงอารมณ์ ไม่มีรูปแบบที่ชัดเจน เช่น ฝีแปรงที่เด็ดดาล การลงสีที่ตัดกันรุนแรง ฯลฯ มีวิธีการผลิตงานที่ใช้ลีลาร่างกายเข้ามาเกี่ยวข้อง เช่น เดินเพื่อให้ได้แรงเหวี่ยง การวาดสี (Action Painting) หรืออีกแนวทางคือเน้นความเป็นธรรมชาติ เช่น เทสีแล้วให้สีผสมกันเองเพื่อไม่ควบคุมการวาด ให้แรงดึงดูด แรงโน้มถ่วง และธรรมชาติของเนื้อสีทำงานด้วยตัวมันเอง

เน้นอารมณ์ความรู้สึกจริงๆ แต่เป็นการแสดงเรื่องแบบที่ไม่แสดงออกมาแน่นอนว่าเนื้อหาจะพูดถึงเรื่องส่วนตัวมากกว่าที่จะพูดถึงรัฐ

ศิลปินที่มีอิทธิพลมากคือ แจ็กสัน พอลล็อก (Jackson Pollock) ฟรานซ์ ไคลน์ (Franz Kline) ฟิลลิป กัสตัน (Philip Guston) ลี คราสเนอร์ (Lee Krasner) และ วิลเลียม เดอ คู닝 (Willem de Kooning)

Minimalism (1960)

ลักษณะของงานมักจะพูดถึงสิ่งที่ไม่พิเศษ เลย เช่น ก้อนอิฐ สบู่ เหล็ก หรือเป็นของทั่วไป ใครก็เห็นได้ แล้วนำมาพัฒนาต่อเพื่อสื่อสารสิ่งที่ต้องการ แถมยังสามารถใช้เทคนิคการสร้างงานและเครื่องมือเครื่องมือจากโรงงานหรือระบบอุตสาหกรรมได้ เพราะคิดว่าผลงานศิลปะสามารถสร้างขึ้นโดยไม่จำเป็นต้องลงมือทำงานด้วยตัวศิลปินเองเสมอ แต่คิดแล้วก็โทรไปสั่งโรงงานได้

มักเน้นวัสดุที่ไม่มีคุณค่าทางศิลปะมาใช้ เพราะศิลปินแนวนี้ส่วนใหญ่จะคิดว่าทุกสิ่งนั้นมีค่าของตัวเอง มีความจริงแท้และความงามอยู่ในตัวเองอยู่แล้ว ไม่จำเป็นต้องไปก่อสร้างใหม่หรือทำต่อเป็นอะไร

Become to 'Minimalism'

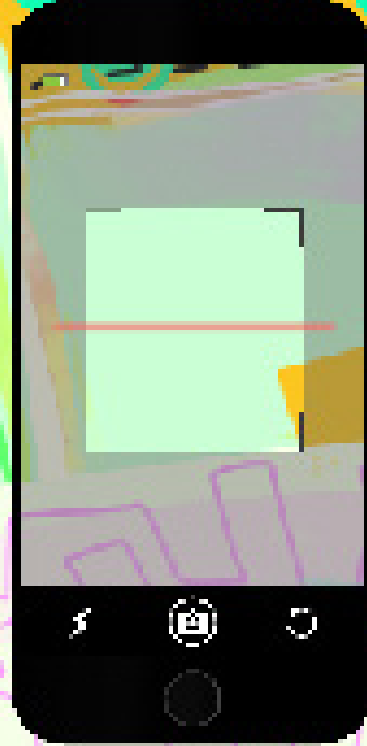
เพราะศิลปินเกิดความเบื่อหน่าย เพราะศิลปะแนวแอ็บสแตรกต์เอ็กซ์เพรสชันนิสม์รวมถึงแนวอื่นในช่วงเวลานั้น ไม่มีอะไรนอกจากการเชี่ยวชาญในการวาดภาพ และคิดว่าอารมณ์ความรู้สึกไม่ใช่ทางออก และไม่สามารถสื่อสารความคิดออกไปได้ด้วย

จึงอยากจะทำงานที่ละทิ้งความรู้สึกซึ่งถูกใช้กันมาอย่างสิ้นเปลืองเกินไปออก

พร้อมกันก็อยากจะทำปฏิเสธรความสูงส่งของศิลปะและต่อต้านความเป็นการค้าของศิลปะในยุคนั้น

เรื่อง: สانس เพ็ญใจโรจน์ชัย

My Art Will Go On (line)

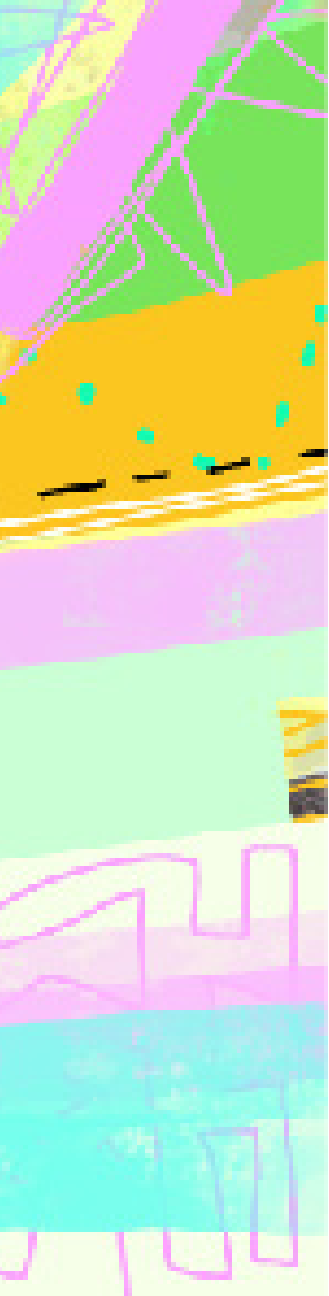
ตลาดศิลปะออนไลน์
กับโอกาสอันหลากหลาย
ของงานศิลปะ!

ในยุคโลกาภิวัตน์ กิจกรรมทุกอย่างล้วนถ่ายโอนเป็นข้อมูลดิจิทัลไปหมด ไม่ว่าจะเป็นการถ่ายภาพยนตร์ เมมดนตรี หรือกระทั่งการอ่านหนังสือก็ล้วนอยู่ในรูปแบบของดิจิทัลกันหมดแล้ว

วงการงานศิลปะเองก็เช่นกัน ที่ยี่งนับวันก็ยิ่งมีการปรับตัว สอดคล้องและตอบรับไปกระแสการเปลี่ยนแปลงอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ต่อให้เป็นศิลปะแขนงไหน จากยุคอะไรก็ตามที่

จัดด์ ทูลลี นักวิจารณ์ชาวอเมริกันผู้คร่ำหวอดในวงการศิลปะ แสดงความคิดเห็นในเว็บไซต์ Art Tactic ไว้ว่า วงการศิลปะปี 2018 นักสะสมมีแนวโน้มใช้เทคโนโลยีในการ ‘เสนอ’ และ ‘ซื้อ’ งานศิลปะมากขึ้น เพราะเดิมทีธุรกิจการค้าขายงานศิลปะก็อาศัยแรงขับเคลื่อนจากสายสัมพันธ์ระหว่างศิลปิน ผู้ดำเนินงานศิลปะ หรือเจ้าของและตัวแทนจากหอศิลป์ แกลเลอรีต่างๆ ซึ่งปัจจุบันเทคโนโลยีก็เข้ามาช่วยทำให้ความสัมพันธ์ดังกล่าวเชื่อมต่อกันได้ง่ายขึ้น ผ่านเว็บไซต์หรือแอปพลิเคชัน

ปีที่ผ่านมามีบริษัทประกันสำหรับธุรกิจเฉพาะทาง Hiscox นำเสนอสถิติที่น่าสนใจเกี่ยวกับธุรกิจออนไลน์ไว้ว่า ตั้งแต่ปี 2017 ตลาดศิลปะออนไลน์มีแนวโน้มเติบโตขึ้นเรื่อยๆ ตัวแทนจำหน่ายงานศิลปะสามารถปิดดีลได้ 63% จากการขายทั้งหมด ขณะที่การประมูลงานศิลปะแบบปกติมียอดลดลง 19% ทำให้ตลาดศิลปะออนไลน์มียอดการขายประมาณการราว 3.75 พันล้านเหรียญสหรัฐฯ หรือมากกว่า 1 แสนล้านบาท ก้าวกระโดดจากปี 2015 ถึง 15% โดยเฉพาะสามบริษัทที่บริหารจัดการประมูลผลงานศิลปะชั้นนำอย่าง Christie's, Sotheby's และ Heritage

ARTSY

01

02

ขณะที่ ARTSY เว็บไซต์แหล่งข้อมูลสำหรับนักสะสมงานศิลปะ อีกหนึ่งแพลตฟอร์มออนไลน์ที่เชื่อมต่อกับแกลเลอรีและนักสะสมงานศิลปะ โดยมีศิลปินกว่า 2,500 คนร่วมเผยแพร่ผลงานในเว็บไซต์ รวมถึงเชื่อมต่อกับพิพิธภัณฑ์ หอศิลป์ มูลนิธิศิลปะ เช่น พิพิธภัณฑ์ Guggenheim และ The New Museum ในนิวยอร์ก ล่าสุดได้ประกาศระดมทุนเพิ่มถึง 50 ล้านดอลลาร์สหรัฐ สำหรับซีรีส์การลงทุนใหม่อย่าง D Investment นำโดยบริษัทกลุ่มนายทุนหลากหลายสาขา รวมถึงบรรดาบุคคลชั้นนำในโลกศิลปะ การสื่อสาร และเทคโนโลยี อย่าง แลร์รี การ์โกเชียน (เจ้าของแกลเลอรี Gagosian) โจ เกบเบีย (ผู้ร่วมก่อตั้ง Airbnb) สมาชิกจากตระกูลอเมริกันที่ร่ำรวย และทรงอิทธิพลมากที่สุดอย่าง ร็อบบี้เฟลเลอร์ และอื่นๆ อีกมากมายเข้าร่วมเป็นบอร์ดบริหาร

ในประเทศไทยก็มีแพลตฟอร์มศิลปะออนไลน์เช่นกัน เช่น เว็บไซต์มาแรงที่ชื่อ 1x1 WALL เป็นแกลเลอรีและพื้นที่ซื้อขายงานศิลปะในรูปแบบออนไลน์ รวบรวมงานศิลปะจากศิลปินไทยและต่างประเทศ โดยเปิดโอกาสให้ศิลปินทั้งมืออาชีพ มือสมัครเล่น ภัณฑารักษ์ รวมถึงแกลเลอรีต่างๆ สามารถส่งผลงานขึ้นแสดงและขายในเว็บไซต์ โดยไม่จำกัดประเภทและรูปแบบ ผ่านทีมงานที่คอยช่วยเหลือสนับสนุนด้วยการผลิตคอนเทนต์หลากหลายรูปแบบเพื่อสร้างการรับรู้และดึงดูดความสนใจมากขึ้น นอกจากนี้ก็ยังมีการจัดนิทรรศการศิลปะร่วมกับหอศิลป์จริงๆ อยู่เป็นประจำ

อย่างที่กล่าวไว้ข้างต้น เมื่อเทคโนโลยีสามารถลดช่องว่างสายสัมพันธ์ต่างๆ ให้แคบลงเพียงคลิกนิ้ว ศิลปะจึงสามารถเดินทางเข้าถึงผู้คนได้ง่ายและกว้างขวางมากขึ้น ก้าวข้ามผ่านเขตแดนประเทศ ถ่ายทอดวัฒนธรรมกันได้อย่างเป็นรูปธรรม และสร้างโอกาสให้ซีกโลกหนึ่งสามารถสัมผัสผลงานศิลปะในอีกซีกโลกหนึ่งได้

ความสะดวกสบาย ความน่าเชื่อถือ และความโปร่งใสจากเทคโนโลยีปัจจุบัน จึงเป็นหัวใจสำคัญที่ทำให้เหล่านักสะสมใช้ตัดสินใจซื้อ-ขายงานศิลปะ ส่งภาพรวมธุรกิจศิลปะบนโลกดิจิทัลมีแนวโน้มเติบโตอย่างมีนัยสำคัญ และสร้างโอกาสอันหลากหลายของงานศิลปะบนโลกออนไลน์ต่อไป ●

01
ผลงานชิ้นของ Günther Rambow ที่ศิลปินรุ่นพี่ใน ARTSY เป็นหนึ่งในศิลปินที่มีราคาสูงอันดับหนึ่งของเว็บไซต์ศิลปะที่เดียว

02
นักศิลปะชื่อดัง Keith Haring ที่มีลายเส้นคุ้นตาคนทั่วไป ศิลปินก็ยังนำผลงานวางเอาไว้ในเว็บไซต์โซเชียลบนแพลตฟอร์ม

เรื่อง: จิรภัฏ ประเสริฐภวีย์ ภาพ: เขียวฉวี มาสุรินทร์

MAIIAM Contemporary Art Museum

กับการยกระดับ พิพิธภัณฑ์ศิลปะในเชียงใหม่

เชียงใหม่เป็นเมืองที่หลากหลาย เป็นปลายทางของคนที่ยากลำบากด้านบรรยากาศที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวของเมืองแห่งนี้ ทั้งอากาศ ทั้งอาหาร ทั้งวัฒนธรรมย่อยอันหลากหลาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในแง่ของแวดวงศิลปะ: ที่เมืองเชียงใหม่ก็เป็นเสมือนบ่อน้ำร้อนชุ่มซ่าสำหรับนักเสพงานศิลป์จากทั่วประเทศ

แกลเลอรีน้อยใหญ่กระจายอยู่ทั่วทุกเขตในจังหวัดเชียงใหม่ บ้างหลบอยู่บนอาคารขนาดเล็ก บ้างปรากฏเป็นหอศิลป์ใหญ่โตอยู่ในมหาวิทยาลัยของจังหวัด ความคึกคักในการเสพงานศิลป์จากศิลปินที่หลากหลายในเชียงใหม่เป็นเรื่องสนุกเสมอ โดยเฉพาะเมื่อพิพิธภัณฑ์ศิลปะร่วมสมัยใหม่เอี่ยม (MAIIAM Contemporary Art Museum) ได้ปรากฏขึ้นเมื่อกลางปี 2016

พิพิธภัณฑ์ที่ชูจุดเด่นว่า มีพื้นที่จัดแสดงมากถึง 3,000 ตารางเมตร มีทั้งนิทรรศการถาวรที่จัดแสดงผลงานของศิลปินร่วมสมัยชั้นนำของเมืองไทย และนิทรรศการหมุนเวียน รวมทั้งยังมีองค์ประกอบครบครันแบบที่พิพิธภัณฑ์ศิลปะมาตรฐานมี ทั้งการออกแบบแสง พื้นที่ว่าง การจัดการความชื้น การเก็บเงินค่าเข้าชมและระบบสมาชิก (ซึ่งถือเป็นพิพิธภัณฑ์ศิลปะที่แรกในบ้านเราทำได้) รวมถึงสิ่งอำนวยความสะดวกอื่นๆ อย่าง

ห้องฉายภาพยนตร์ และ Museum Shop ฯลฯ จึงเป็นจุดหมายที่น่าชื่นใจสำหรับคนรักศิลปะในเชียงใหม่และในประเทศนี้

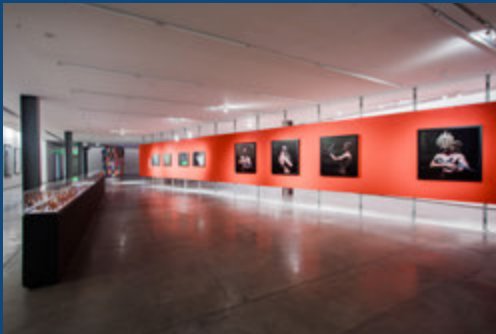
ยิ่งเมื่อเวลาผ่านไปเกือบสองปีกับนิทรรศการหมุนเวียน 5 นิทรรศการใหญ่ และอีก 3 นิทรรศการย่อย ความเลียบคมในการเลือกนิทรรศการมาจัดแสดงก็ยิ่งช่วยตอกย้ำว่าพิพิธภัณฑ์แห่งนี้ไม่ได้มีดีแค่ขนาด หรืองานสถาปัตยกรรมอันโอ้อ่าและแพรวพราวจากแสงสะท้อนของกำแพงกระจกที่อยู่ด้านหน้าอาคารเพียงเท่านั้น

เพราะลำพังเริ่มต้นจากนิทรรศการเปิดตัวพิพิธภัณฑ์อย่าง ‘คนกินแสง’ (The Serenity of Madness) นิทรรศการเดี่ยวครั้งแรกในประเทศไทยของอภิชาติพงศ์ วีระเศรษฐกุล ผู้กำกับภาพยนตร์และศิลปินที่มีผลงานโด่งดังระดับโลก ก็เรียกเสียงฮือฮาจากผู้คนในแวดวงไม่น้อย ตามมาด้วยนิทรรศการ ‘ปัจจุบันขณะ ที่ไร้กาลเวลา’

(The Timeless Present Moment) ของคามิน เลิศชัยประเสริฐ ที่ไล่เรียงผลงานในแต่ละยุคสมัยมาจนถึงผลงานในช่วงเวลาอันสูงส่งอมทางความคิดของศิลปินก็ถือเป็นอีกนิทรรศการที่อยู่ในความทรงจำของใครหลายคน

ไม่เท่านั้น ใหม่เอี่ยมแสดงให้เห็นว่านิทรรศการหมุนเวียนของที่นี่ไม่ได้มีดีแค่การคัดสรรผลงานเฉพาะศิลปินระดับแม่เหล็กอย่างเดียว เพราะนิทรรศการลำดับที่ 3 อย่าง Mon Art Du Style กลับฉีกแนวทางเดิมของสองนิทรรศการข้างต้น ด้วยนิทรรศการที่นำเอาแฟชั่นจากเครื่องแต่งกายคอลเล็กชันส่วนตัวของพัมศรี บุณนาค สไตลไอคอนรุ่นแรก

ของเมืองไทย มาจัดแสดงคู่กับชิ้นงานศิลปะร่วมสมัย ได้อย่างลงตัว

ส่วนนิทรรศการลำดับต่อๆ มา ก็เป็นการรวมผลงานของศิลปินหลากหลายภายใต้ธีมอันเข้มข้นทีเดียว (Patani Semasa ที่เป็นนิทรรศการของศิลปินจากชายแดนใต้ของไทย และล่าสุดกับ Diaspora ที่เล่าเรื่องการอพยพพลัดถิ่นในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้โดยศิลปินในภูมิภาคดังกล่าว – จัดแสดงไปจนถึงวันที่ 1 ตุลาคม 2018) การจัดนิทรรศการหมุนเวียนแต่ละครั้งจึงล้วนกระตุ้นให้เกิดความเคลื่อนไหวอันน่าตื่นตา ทั้งยังดึงดูดให้ผู้ชมที่เคยมาเยือนแล้ว ต้องกลับมาอย่างตั้งใจ

พิพิธภัณฑ์ศิลปะร่วมสมัยใหม่เอี่ยมก่อตั้งโดยฌอง มิเชล เบอริเดอเลย์ นักสะสมงานศิลปะชาวฝรั่งเศส และลูกชายของเขา อีริค บุนนาค บุช ที่ต้องการจะแบ่งปันผลงานศิลปะร่วมสมัยที่สะสมมากกว่า 30 ปี ให้คนภายนอกได้รับชม โดยในพิพิธภัณฑ์ที่ห้องจัดแสดงนิทรรศการถาวรอยู่สองห้องด้วยกัน โดยห้องแรกตั้งอยู่บริเวณทางเข้า คือห้องนิทรรศการที่เล่าชีวประวัติของเจ้าจอมเอี่ยม บุนนาค (เจ้าจอมพระสนมเอกในพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว) ผู้เป็นย่าทวดของอีริค บุนนาค บุช (โดยชื่อ ‘ใหม่เอี่ยม’ อีริคก็ตั้งมาจากชื่อ ‘เอี่ยม’ คุณย่าทวดของชาตินี้เอง)

ขณะที่ห้องนิทรรศการถาวรอีกแห่งตั้งอยู่บนชั้นสอง รวบรวมงานศิลปะของศิลปินร่วมสมัยชั้นนำของไทย ครอบคลุมตั้งแต่งานจิตรกรรม ประติมากรรม อินสตอลเลชัน ภาพถ่าย และวิดีโอ โดยศิลปินมณฑลเชียร บุญมา, อารยา

ราษฎร์จำเริญสุข, นที อุตฤทธิ, นาวิณ ลาวัลย์ชัยกุล, ชาติชาย ปุยเปีย, ฤกษ์ฤทธิ ตีระวนิช, ยური เกนสาคุ เป็นอาทิ ความน่าสนใจอีกอย่างคือการจัดกิจกรรมภายในพิพิธภัณฑ์อย่างต่อเนื่องไม่ว่าจะเป็นการฉายภาพยนตร์ (ที่เกี่ยวข้องกับนิทรรศการ) การเสวนา การแสดงดนตรี ไปจนถึงเวิร์กช็อปต่างๆ ที่หลายงานก็ไม่ได้ผูกอยู่กับโจทย์ของศิลปะแบบ Pure Art อย่างเดียว แต่ยังคงครอบคลุมไปถึงงานเชิงความคิดสร้างสรรค์ หรือหัตถกรรมร่วมสมัย สร้างบรรยากาศที่มีชีวิตชีวาให้เกิดขึ้นอยู่เสมอ

พิพิธภัณฑ์ศิลปะร่วมสมัยใหม่เอี่ยมจึงไม่ใช่แค่ Space แห่งใหม่ที่ช่วยยกระดับแวดวงศิลปะร่วมสมัยของเชียงใหม่ด้วยมาตรฐานการคัดเลือกและจัดแสดงผลงานที่เป็นสากลเท่านั้น หากด้วยการออกแบบอาคาร การคิดสรรนิทรรศการ และกิจกรรมที่จัดขึ้นอยู่เสมอ ยังช่วยดึงดูดผู้ชมทั่วไป (ที่อาจไม่ได้อินอะไรกับศิลปะร่วมสมัยมากมาย) ให้เข้ามาลองรับชม เสมือนที่นี่คือสถานที่ท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมอีกแห่งหนึ่งของเมืองเชียงใหม่

ใช่, นอกเหนือจากการเปิดพื้นที่ทางความคิดหรือสร้างบทสนทนาใหม่ๆ แก่ผู้คนในโลกศิลปะ ลำพังแค่การเปิดพื้นที่หรือประสบการณ์ทางศิลปะอันสดใหม่ให้กับใครก็ตามที่ไม่เคยสนใจศิลปะมาก่อน นั่นก็ถือเป็นความสำเร็จอันท่วมท้นของพิพิธภัณฑ์สักแห่งที่ได้รับการก่อตั้งขึ้นมา ●

MAIIAM Contemporary Art Museum เปิดทำการทุกวัน (วันจันทร์ปิด) ตั้งแต่เวลา 10.00 – 18.00 น.
การเดินทาง: พิพิธภัณฑ์ตั้งอยู่ในอำเภอสันกำแพง (ใช้รถรา 15-20 นาทีจากตัวเมือง)
บนถนนเชียงใหม่-สันกำแพงสายเก่า ซอยลพพินิจเดิม: www.maiiam.com

Knew Balance

สมมาตรสร้างสมดุล ไขความลับว่าทำไมเราถึงชอบเห็นภาพที่พอดี

อาจเป็นไม้โม้ ดาวเคราะห์ หรือพืชผัก ‘ความสมมาตร’ หรือการมีสัดส่วนสองด้านที่เท่ากัน เป็นสิ่งที่เราสามารถพบได้ทั่วไปอยู่รอบตัว อะไรที่พำครั้งออกมาแล้วทั้งสองด้านไม่พอดีสัดส่วนต่อกันและกัน นั่นแหละคือความสมมาตร

เมื่อมาถึงสิ่งที่มีมนุษย์สร้างงานศิลปะ สถาปัตยกรรม หรืองานออกแบบต่างๆ ที่ปรากฏในวัฒนธรรมทั่วโลกตลอดประวัติศาสตร์ที่เกิดขึ้น เสาโรมันก็ยื่นเคียงข้างกันอย่างพอดี ชนิดที่พับครึ่งได้เหมาะเจาะ

สามเหลี่ยม สี่เหลี่ยม วงกลม จนถึงแนวคิดของคณิตศาสตร์ ที่ชวนให้แก่สมการ เพื่อให้หน้าและหลังของเครื่องหมายเท่ากับ นั้นเท่ากันอยู่เสมอ

อลัน ไลท์แมน (Alan Lightman) นักฟิสิกส์ นักเขียนชาวอเมริกัน ผู้เขียนหนังสือเรื่อง *The Accidental Universe: The World You Thought You Knew* พาไปค้นหาคำตอบว่าทำไมมนุษย์เรานั้นถึงชอบวาดอะไรที่เป็นสมมาตรกันนัก? และที่สำคัญไปกว่านั้นคือมนุษย์เข้าใจแพทเทิร์นของชีวิตด้วยการศึกษาจากธรรมชาติได้อย่างไร อลันเริ่มต้นด้วยทฤษฎีที่ตอบคำถามว่าทำไมสมมาตรนั้นจึงสำคัญต่อธรรมชาติมากนัก คำตอบคือเพราะความสมมาตรนั้นนำไปสู่การประหยัดและความเป็นธรรมชาติ ซึ่งในฐานะมนุษย์นั้นก็ย่อมเลือกข้างการประหยัดอย่างแน่นอน

ถ้าหากเราลองคิดว่า ธรรมชาติคือการทดลองขนาดใหญ่ที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง คือการค้นหาความเป็นไปได้ในการออกแบบที่แตกต่างออกไปอยู่อย่างสม่ำเสมอ เมื่อนั้นการออกแบบแต่ละครั้งก็จะต้องการส่วนที่แตกต่างกันน้อยที่สุด ถูกนำมาประกอบรวมกันในเวลาที่ถูกต้อง เพื่อจะสามารถอยู่รอดได้ ซึ่งนี่คือหลักการพื้นฐานของการคัดสรรตามธรรมชาติ

ลองดูตัวอย่าง รังผึ้งที่เป็นหกเหลี่ยม คำถามคือทำไมไม่เป็นรูปทรงอื่นที่ดูออร์แกนิกหรือสิ้นไหลเป็นธรรมชาติมากกว่า คำตอบอยู่ในความจริงของคณิตศาสตร์เรื่องเรขาคณิตที่ว่ารูปทรงสามเหลี่ยมด้านเท่า สี่เหลี่ยม และหกเหลี่ยมคือรูปทรงที่สามารถอยู่บนพื้นผิวต่างๆ แล้วไม่เกิดช่องว่าง รังผึ้งจึงไม่เหลือพื้นที่สูญเปล่า สะท้อนให้เห็นการประหยัดที่นำไปสู่ประสิทธิภาพในการทำงานของผึ้งต่อไป

ฟรานซิส แกลตัน (Francis Galton) นักสถิติชาวอังกฤษ เคยบรรยายในปี 1878 ด้วยการตั้งคำถามว่าอะไรคือความสวยงาม? ซึ่งเป็นเหมือนการจุดประกายให้เกิดการค้นหาความหมายของคำคำนี้มาตลอดบนเส้นทางประวัติศาสตร์มนุษย์ จากเดิมที่เคยใช้ตรรกศาสตร์ในการค้นคว้า จนมาถึงในยุคสามร้อยปีให้หลังนี้ ที่นักวิทยาศาสตร์เริ่มค้นหาความหมายของความสวยงามด้วยงานใช้หลักวิวัฒนาการทางจิตวิทยาและเครื่องมือจากประสาทวิทยา ค้นหาว่าอะไรคือความสวยงาม คำตอบหนึ่งก็คือความสมมาตร เริ่มง่ายๆ ที่ว่าคนเราจะมองว่าใบหน้าที่มีความสมมาตรเป็นใบหน้าที่สวยงาม เพราะพัฒนาการผิดปกติที่นั่นมักจะก่อให้เกิดรูปร่างที่ไม่สมดุล (ทั้งในพืช สัตว์ และมนุษย์) ใบหน้าที่สมมาตรจึงเป็นตัวบ่งชี้สุขภาพที่ดี (แม้ช่วงหลังจะมีงานวิจัยออกมาคัดค้านว่าไม่สมมาตรก็มีสุขภาพที่ดีได้)

หรือในช่วงปี 1930 นักธุรกิจนาม มักซิมิลเลียน ฟักโตโรวิช (Maksymilian Faktorowicz) หรือที่คนต่างเรียกเขาว่า Max Factor Sr.

ผู้เป็นเจ้าของแบรนด์เครื่องสำอาง Max Factor & Company ได้คิดค้นกล่องวัดระยะความสวยงาม เพื่อวัดขอบปากหรือเล็ก ๆ น้อยๆ ที่ทำให้ใบหน้าไม่สมมาตร ซึ่งแก้ไขได้ด้วยเครื่องสำอางจากแบรนด์ของเขา จนทำให้แม่ก๊กกลายเป็นผู้ปฏิวัติอุตสาหกรรมเครื่องสำอางคนหนึ่งของโลก

คำตอบที่ว่า ทำไมเราถึงชอบดูภาพที่สมมาตร? ก็เพราะว่าความสมมาตรเป็นหนึ่งในทางลัด ทางลัดที่ทำให้สมองของพวกเราสามารถกำหนดได้อย่างรวดเร็วว่าอะไรคือวัตถุที่เรากำลังจ้องมองอยู่ นี่คือข้อสรุปโดยแมรีปีเตอร์สัน (Mary Peterson) ศาสตราจารย์ด้านจิตวิทยา เป็นเหตุผลว่าทำไมมนุษย์จึงชอบเห็นโลกกลมๆ เกล็ดหิมะแปดแฉก ปลายดาว ดูฉากต่างๆ จากภาพยนตร์ของ เวส แอนเดอร์สัน (Wes Anderson) หรือ สแตนลีย์ คูบริก (Stanley Kubrick) แล้วแสนพึงใจที่เห็นทุกอย่างถูกจัดวางอย่างพอเหมาะ เหล่านี้ล้วนแต่เป็นเรื่องของจิตวิทยา เพราะสมมาตรเป็นตัวแทนของความเป็นระเบียบอันเป็นสิ่งที่มนุษย์โหยหาอย่างมาก เราจึงมองหาความสมมาตรและพึงพอใจเมื่อได้เห็น สมองของเราสามารถจัดการกับข้อมูลที่ปรากฏตรงหน้าได้อย่างรวดเร็วและยังช่วยให้สมองจัดการสิ่งต่างๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น ความสมมาตรจึงไม่ใช่แค่เพียงเรื่องของความสวยงาม แต่เป็นเรื่องของการประหยัด ความเรียบง่าย และความสง่างาม ช่วยสร้างความสมเหตุสมผลให้กับโลกรอบตัวของเรา ●

Art in Ordinary Us

ศิลปะไม่ใช่แค่เรื่องของศิลปิน แต่กับพวกเขาที่เช่นกัน

‘ศิลปะ’ ไม่ได้จำกัดขอบเขตเฉพาะเรื่องแสง สี ลายเส้น แต่เพียงเท่านั้น แต่ยังคงครอบคลุมไปถึงการกระทำใดๆ ก็มีส่วนผสมของความประณีต ความเข้าใจ และความคิดสร้างสรรค์ สร้างผลลัพธ์ออกมาเป็นงานที่มีความหมาย มีพลัง แตกต่าง และลุล่วงไปได้ด้วยความสะดวกยิ่งขึ้น เฉกเช่นบุคคลต่างอาชีพเหล่านี้

01

อัจฉรา พลไชย (29)

พยาบาล

ศิลปะมีอยู่ในทุกมิติของวิชาชีพพยาบาล ตั้งแต่การทำหัตถการที่ต้องใช้ความนุ่มนวล ท่าทีที่อ่อนโยน ความเรียบร้อยและประณีตจนเสร็จสิ้นกระบวนการ ต้องมีวาทศิลป์ทั้งต่อผู้ป่วยและญาติ การบอกความจริงที่เป็นข่าวร้ายเมื่อผลการรักษาไม่เป็นดั่งหวัง อีกทั้งมีช่วงเวลาการทำงานไม่ปกติ จึงจำเป็นต้องมีศิลปะในการดำเนินชีวิต รวมถึงการบริหารความสัมพันธ์กับคนสำคัญด้วย

03

อายุพูน โอภาสะคุณ (27)

กัณโฑแพทย์

งานที่ทำมีศิลปะเป็นหน้าฉาก วิทยาศาสตร์อยู่เบื้องหลัง คนไข้มีความต้องการเรื่องความสวยงามมากขึ้นเรื่อยๆ แต่โจทย์หลักในงานทันตกรรมที่ลืมไม่ได้ก็คือ หนึ่ง-ต้องใช้งานได้จริง สอง-ความเข้ากันได้ เมื่อใส่อะไรเข้าไปแล้วต้องไม่ทำให้ช่องปากของคนไข้แฉะลง ส่วนความสวยงามคือข้อที่สาม ถ้าเราเข้าใจก็จะทำงานออกมาได้ดีครบทั้งสามโจทย์

05

อภิษญา วงศ์ปิ่น (24)

เจ้าของร้านอาหาร

เราต้องออกแบบหน้าตาของอาหารและร้านให้โดดเด่นพอๆ กับมีรสชาติที่ดี เพราะอร่อยแต่คนไม่เข้ามาลองชิมก็เท่านั้น การตกแต่งต้องผ่านการคิดแล้วว่าเหมาะสมกับเมนู บรรยากาศของร้าน และตัวตนของเรา แต่งพอให้รู้สึกว่าจะมีชีวิตชีวา จะดีที่สุดในที่สุดถ้าเขาได้รับความรู้สึกที่เราส่งผ่านการตกแต่ง ก่อนจะได้รับความรู้สึกที่ส่งผ่านไปรสชาติ

07

ปฏิกาน เครือวานิชกิจ (31)

ผู้ประกอบการร้านตัดเสื้อ

กว่าจะเป็นเสื้อหนึ่งตัวจะต้องมีความสวยงามขององค์ประกอบต่างๆ ทั้งผ้า สีสกรีน ด้ายปัก รูปทรง แต่ที่ทำให้กระบวนการยกขึ้นไปอีกก็คือ องค์ประกอบเหล่านี้ล้วนมีมูลค่า รสนิยมของลูกค้าอาจไม่สัมพันธ์กับของที่ลูกค้ามี หรือสิ่งที่ลูกค้าจินตนาการไว้มันไม่สามารถผลิตออกมาได้ในทางเทคนิค ดังนั้นศิลปะในการสร้างสมดุลระหว่าง ความสวยงาม มูลค่าที่จับต้องได้ และความพึงพอใจจึงสำคัญการทำอาชีพนี้

ธนาคารยูโอบี จำกัด (มหาชน)

02

กมลวรรณ อมรมรินทร์ (24)

ประสานงาน และดูแลศิลปิน

การประสานงานต้องอาศัยศิลปะในการพูดคุยเพื่อให้ทุกฝ่ายสามารถทำงานร่วมกันได้และผลลัพธ์ออกมาดี เพราะแต่ละคนก็มีนิสัยแตกต่างกันไป เราจึงสามารถยืดหยุ่นรูปแบบการสื่อสาร เช่น บางคนเราอาจจะต้องพูดในเชิงขอร้อง บางคนไม่ต้องพูดเยอะแต่ชัดเจนไปเลย ทั้งนี้ก็ต้องวางตัวและไม่พูดให้เขารู้สึกเหมือนโดนบังคับ เพราะสุดท้ายแล้ว สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือการรักษาความสัมพันธ์

04

ศรัณย์ ชื่นมณุษย์ (25)

ดีเจ

แม้งานหลักๆ ของดีเจก็คือการเลือกเปิดเพลง ขึ้นอยู่กับว่าเราเปิดที่ไหน บริบทคืออะไร เปิดร้านกินดื่มแบบนั่ง เปิดปาร์ตี้ก็แบ่งได้อีกหลายแบบ ฉะนั้นนอกจากเราจะต้องมีศิลปะในการเลือกเพลง ต่อเพลงให้ไหลลื่น จำเป็นต้องศึกษาความเป็นคนหลากหลาย เพื่อที่จะเราได้ว่ากลุ่มคนตรงหน้าเราอยากให้บรรยากาศเป็นอย่างไร น่าจะชอบอะไร จะเลือกเพลงให้พวกเขาารู้สึกเซอร์ไพรส์และสนุกไปกับเราได้อย่างไร

06

อัครภัทรว โอบาบุเคราะห์กุล (25)

นักข่าวออนไลน์

พอคิดได้ว่าจะทำข่าวเรื่องอะไร ก็ต้องคิดต่อว่าจะเล่าเรื่องยังไงให้น่าสนใจ เข้าถึงคนอ่าน จะนำเสนอข่าวแบบแต่ก่อนที่เขียนบรรยายทั้งหมดไม่ได้แล้ว เนื้อหาที่ซับซ้อน ถ้าเล่าด้วยภาพหรือใช้กราฟิกอธิบายก็อาจจะทำให้เข้าใจง่ายขึ้นหรือเป็นมิตรกว่า ฉะนั้นเนื้อหาและวิธีนำเสนอจำเป็นจะต้องถูกออกแบบให้ดึงดูด เพื่อให้คนได้รับสารที่ถูกต้องและครบถ้วน

08

ณัฐพล โยธาธิกุล (35)

คุณครูวิชาวิทยาศาสตร์

การเตรียมสไลด์การสอนให้น่าสนใจ การเลือกรูปภาพเป็นสื่อให้เหมาะสมกับช่วงวัย และการออกแบบเอกสารการสอนให้เป็นระบบและสวยงามน่าหยิบมาอ่าน ล้วนเป็นส่วนที่ต้องผนวกศาสตร์และศิลป์เข้าด้วยกัน ศิลปะจึงเป็นเมล็ดพันธุ์ที่องงายในชีวิตคนเป็นครู รวมทั้งความคาดหวังให้นักเรียนได้รับการส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ให้เกิดทั้งความรู้และงานศิลปะไปด้วยกัน ●

01

**Caravaggio
OPERA OMNIA**

Caravaggio
BACC
4 MAY—10 JUN 2018

ไม่ใช่เรื่องง่ายที่ผลงานศิลปะของจิตรกรชื่อดังชาวอิตาลีซึ่งกระจายตัวอยู่ตามพิพิธภัณฑ์สำคัญทั่วโลกจะถูกรวบรวมไว้ในที่เดียวกันเพื่อให้ผู้เข้าชมสามารถเห็นผลงานจากหลายช่วงอายุของศิลปินในที่เดียว สมกับวาระครบรอบ 150 ปี การสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตระหว่างประเทศอิตาลีและประเทศไทย

bacc.or.th

02

**Bangkok's 20th
International Festival
of Dance & Music**

Zubin Mehta
ศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย
12—15 SEP 2018

สองความยิ่งใหญ่จากอิตาลีและอินเดีย นักร้อง นักแสดง และวงออร์เคสตราที่มีประวัติศาสตร์มาอย่างยาวนานโคจรมาเจอกันตลอดสี่วัน อิมไปกับการแสดงทั้งอุปรากรฝรั่งเศสเรื่อง 'Carmen' ที่เก่าแก่เกือบ 150 ปี และซิมโฟนีคอนเสิร์ตที่มี Zubin Mehta หนึ่งในความยิ่งใหญ่ที่ยังคงมีชีวิตอยู่เป็นวาทกรรม

bangkokfestivals.com

03

AFTERNOON PERSON

เต๋ ภาวิศ
BANGKOK CITY CITY
28 APR—17 JUN 2018

ผลงานศิลปะหลากหลายสื่อประกอบขึ้นจากเรื่องและความสัมพันธ์ของมนุษย์ บอกเล่าด้วยสีสันเต็มเปี่ยมและองค์ประกอบวัตถุในงานที่ไม่ได้มีการวางแผนสะท้อนอารมณ์ของศิลปินที่เปลี่ยนแปลงไปในแต่ละวันตลอดหกเดือน หากก็มีความสัมพันธ์หลวมๆ เชื่อมโยงแต่ละชิ้นงานเหลือช่องให้ผู้ชมได้ทำความเข้าใจ

fb.com/bangkokcitycity

04

**(Re)Collect:
The Making of Our
Art Collection**

National Gallery Singapore
National Gallery Singapore
11 MAY—19 AUG 2018

พิพิธภัณฑ์แห่งชาติสิงคโปร์คือสถานที่รวบรวมงานศิลปะเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่ใหญ่ที่สุด จึงน่าสนใจไม่น้อยที่จะมีงานพาผู้เข้าชมย้อนกลับไปดูตั้งแต่จุดเริ่มต้น การเติบโตทั้งในแง่การคัดสรรชิ้นงานและรายได้ ที่มาที่ไปกว่าจะได้ชิ้นงานทรงคุณค่าแต่ละชิ้นภายในพิพิธภัณฑ์

nationalgallery.sg

05

**BANGKOK
ART BOOK FAIR 2018**

BANGKOK CITY CITY
BANGKOK CITY CITY
6—9 SEP 2018

หนังสือรูปลักษณ์สวยงามก็ชวนให้สัมผัสชวนแง้มเปิดอ่านได้ไม่แพ้เนื้อหา การออกแบบ จัดหน้าก็เป็นสิ่งที่ควรค่าแก่การอ่านเช่นกัน ภายในงานมีผลงานหนังสือหลากหลายประเภทจากทั้งคนทำหนังสือมือสมัครเล่นและมืออาชีพ พร้อมด้วยกิจกรรม ที่ช่วยจุดประกายและต่อยอดไอเดียกันต่อไป

bangkokartbookfair.info

06

whisperer

Amnaj Wachirawat
Gallery Seespace Chiang Mai
21 APR—4 JUL 2018

นิทรรศการจิตรกรรมภูมิทัศน์ของศิลปินซึ่งได้รับการต้อนรับอย่างอบอุ่นจากทั้งชาวไทย รอคอยผู้ชื่นชอบพลังที่ซ่อนเร้นอยู่ในธรรมชาติ ภาพ Landscape ที่ไร้ซึ่งมนุษย์หรือสัตว์ มีเพียงมวลความว่างเปล่าในบรรยากาศชุมชนเมืองและชนบทจนกลายเป็นความรู้สึกแปลกประหลาด

fb.com/galleryseespace

07

**Pure Gold—Upcycled!
Upgraded!**

TCDC
TCDC
18 MAY—22 JUL 2018

นิทรรศการจากเยอรมนีที่ชวนมองคุณค่าของขยะ สิ่งเหลือใช้กองพะเนิน วัสดุราคาถูก ที่สามารถเปลี่ยนเป็นงานออกแบบขั้นดี เพิ่มมูลค่าให้กับสิ่งที่ไม่ใครคิดจะครอบครอง งานประกอบด้วยนิทรรศการแสดงชิ้นงานจากนักออกแบบ 53 คน และการจัดแสดงบนแพลตฟอร์มออนไลน์

tcdc.or.th

08

Bangkok Art Biennale

Bangkok
19 Oct 2018—3 FEB 2019

ธีมของเทศกาลศิลปะร่วมสมัยนานาชาติในครั้งนี่คือ 'สุขสะพรั่ง พลังอาร์ต' (Beyond Bliss) รวบรวมผลงานจากศิลปินทั่วโลก ซึ่งผ่านการคัดเลือกอย่างเข้มข้นในโจทย์ที่ว่าด้วย 'ความสุข' ซึ่งน่าจะทำให้เห็นการตีความหลากหลายเมื่อรวมกับการจัดแสดงผลงานตามสถานที่สำคัญต่างๆ รอบกรุงเทพฯ

bkkartbiennale.com

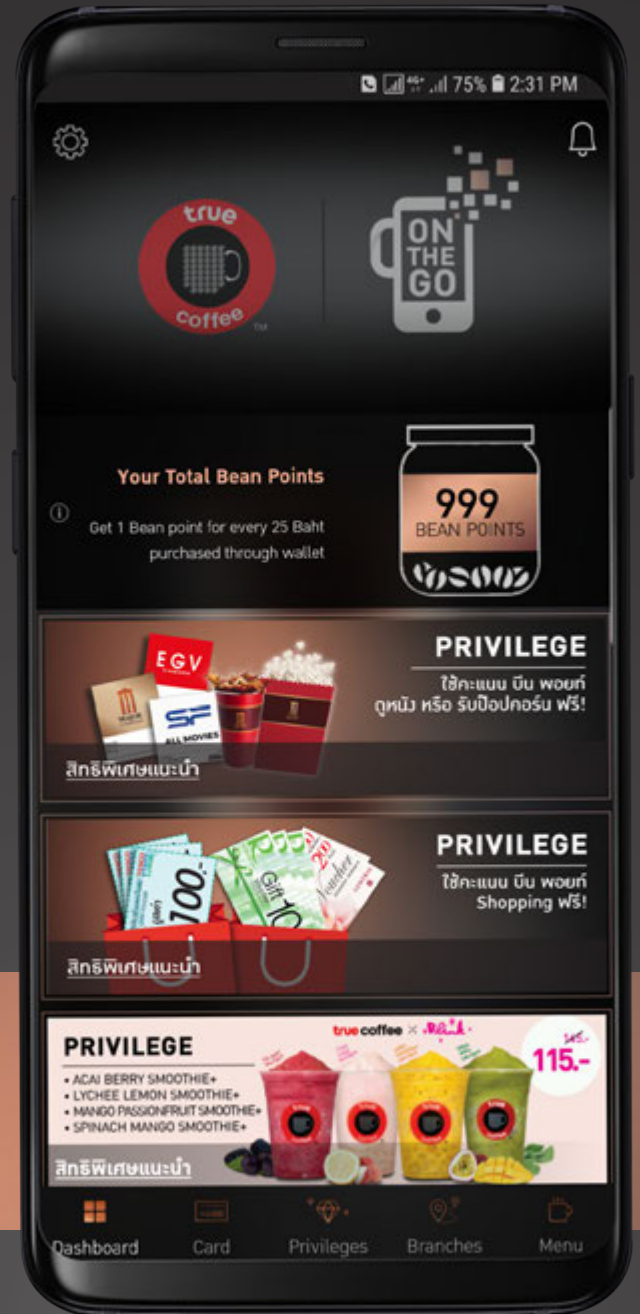
TRUECOFFEE APPLICATION

อร่อย สดชื่น ที่ทรูคอฟฟี่
แล้วยัง ได้ CHILL ได้ SHOP **ฟรี!**

สิทธิพิเศษ
ด้านไลฟ์สไตล์ที่ **มากกว่า**
และ **คุ้มค่ายิ่งขึ้น**

ดาวน์โหลดได้ที่

9th UOB Painting of the Year

“To be an artist is to believe in life”
-Henry Moore

สร้างสรรค์ด้วยแรงบันดาลใจ

เมล็ดพันธุ์แห่งชีวิตหวานโอกาสอันไม่สิ้นสุด จงเชื่อมั่นในสิ่งที่คุณทำ
ขอเชิญร่วมถ่ายทอดความรู้สึกและเรื่องราวผ่านผลงานของคุณ

ประเมินความสามารถ

ส่งผลงานเข้าร่วมการประกวดจิตรกรรมยูโอบี ประจำปี 2561*

ระหว่างวันที่ 31 สิงหาคม - 2 กันยายน 2561

ณ จุดรับผลงานทั้ง 4 แห่งทั่วประเทศ

- **กรุงเทพฯ:** ห้องนิทรรศการหมุนเวียน ชั้น 1 อาคารพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติเฉลิมพระเกียรติ
- **เชียงใหม่:** หอนิทรรศการศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- **ขอนแก่น:** คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น
- **สงขลา:** คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ วิทยาเขตสงขลา

ชิงรางวัล

- ผลงานชนะเลิศประเภทศิลปินอาชีพ จะได้รับ**เงินรางวัล 750,000 บาท** และเข้าประกวดระดับภูมิภาค ณ ประเทศสิงคโปร์ พร้อมโอกาสที่จะได้รับคัดเลือกให้เข้าร่วมโครงการศิลปินในพำนัก ณ พิพิธภัณฑสถานศิลปะเอเชีย ฟูกูโอกะ ประเทศญี่ปุ่น
- ผลงานชนะเลิศประเภทศิลปินใหม่หรือสมัครเล่น จะได้รับ**เงินรางวัล 90,000 บาท** และโอกาสเข้าร่วมพิธีประกาศรางวัลชนะเลิศระดับภูมิภาค ณ ประเทศสิงคโปร์
- และรางวัลอื่นๆ รวมทั้งสิ้น 8 รางวัล รวมมูลค่า 1,680,000 บาท

เปิดรับผลงาน: 31 สิงหาคม - 2 กันยายน 2561

สอบถามรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่

บริหารสื่อสารและภาพลักษณ์องค์กร ธนาคารยูโอบี

โทร. 0 2343 4977, 0 2343 4969 หรือ Email: poy@uob.co.th

www.uobpoy.com

RIGHT BY YOU

